

OURsmagazine

JANUÁR 2016 / 09

NOVÉ
POVIEDKY
NA WEBE

ZLODEJKA
KNÍH

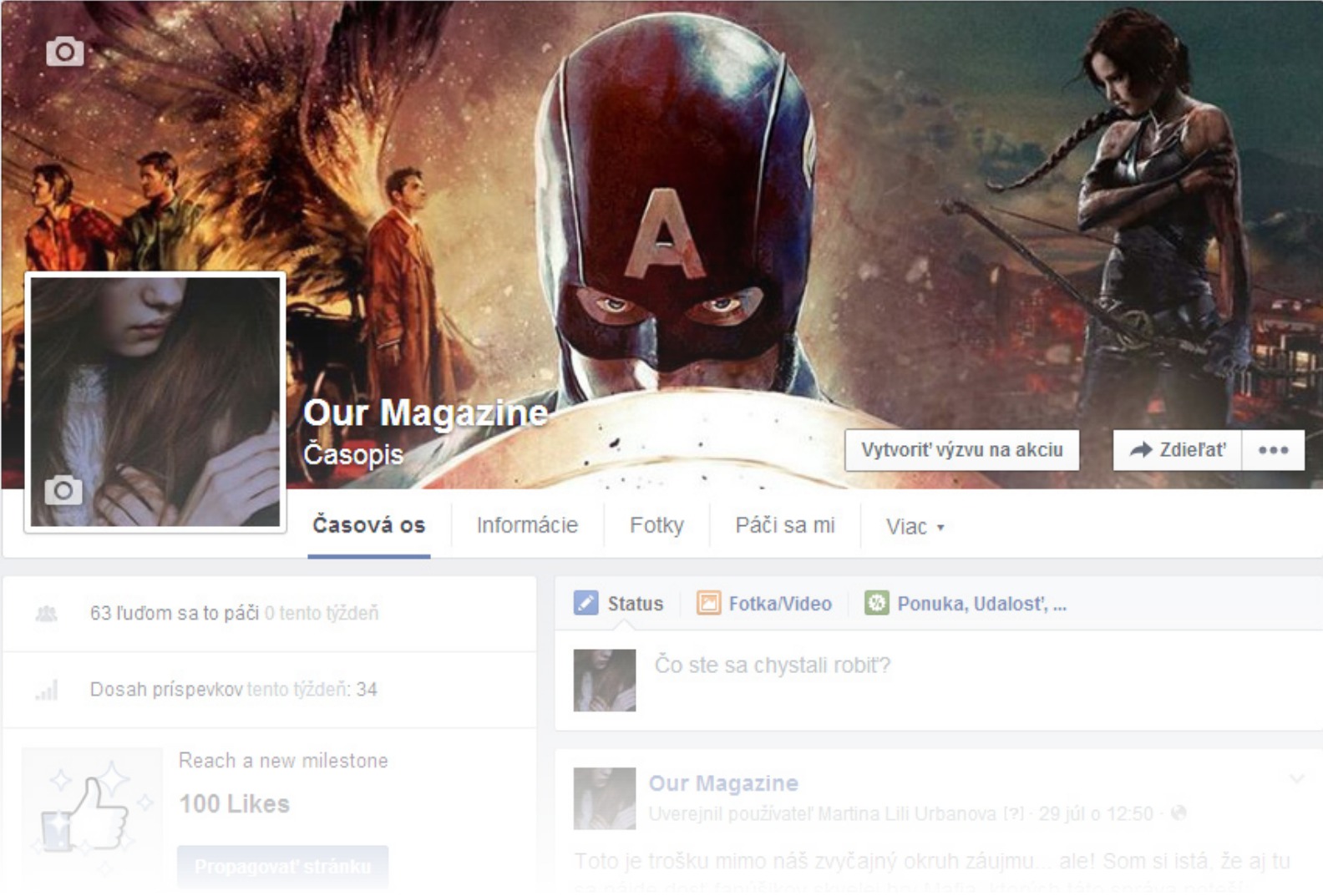
LAURELL K.
HAMILTON

POEZIE
TĚŽCE
A DLOUZE

MERRY GENTRY

KU KRÁLOVSKÉMU TRÓNU VEDIE KRÁTKA
CESTA – STAČÍ OTEHOTNIETĚ

Ahoj, určite ste si všimli, že teraz cez letné prázdniny sa na našej facebookovej stránke neobjavuje mnoho novinek, preto je tu príležitosť pre Vás. Hľadáme osobu, možno i viac, ktorá by sa stala správcom fb stránky a pomáhala nám ju udržať v chode.

Stačí, ak máš teraz, trochu času a chceš sa podieľať na chode Our Magazine stránky na Facebooku.

Ozvi sa nám do správy na fb-ku alebo na email: redakcia.ourmagazine@gmail.com

Tento rok toho máme skutočne veľa a pomoc by sa nám veľmi hodila. Dúfam, že sa nájde aspoň jeden čitateľ, ktorý je ochotný pomôcť a ten čas skutočne má. Ďakujeme, za tím Our Magazine, Izzie.

OBSAH

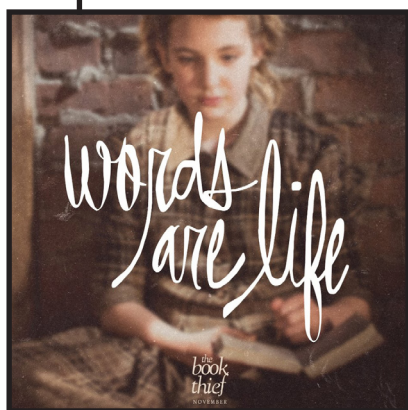
Slovo úvodom	4
VIANOČNÝ PRÍBEH	5
Novinky na webe	9
Recenzia	10
Vojna obálok	12
Kino	19
Seriál	22
Odporúčame	25
Autor	30
Knižné novinky	31
Ukážka z knihy	35
Typy a triky	39
Fantasy okienko	41
Chcete sa pridať	44

22 Seriál

9

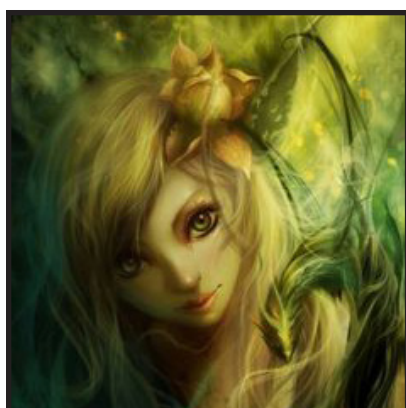
Recenzia

Knihy
31

Autor 30

41
Fantasy okienko

Slovo úvodom

Milí čitatelia a autori!

Tím časopisu OurMagazine Vám prináša nové číslo, tentoraz deviate číslo druhého ročníka. Pripravili sme si pre Vás číslo nabité článkami v známych rubrikách, nezabudli sme na recenzie, zmapovali sme pre Vás novinky z viacerých oblastí, či už v knižnej alebo filmovej scéne. Po prvýkrát sme si pripravili aj poviedku s vianočnou tematikou, ktorá vyhrala prvé miesto v súťaži. To i mnoho iného nájdete na stránkach tohto, v poradí už dvadsiateho prvého, čísla nášho časopisu.

Tím OurMagazine

Na tomto čísle sa podielali:

Lili

Ízzie

Millie

Nerissa

Mima

Trisha

Carol

NEBEZPEČÍ VÁNOČNÍCH NÁKUPŮ

SIMAPJ

OURSTORIES

PRÍBEHY ČESKÝCH A SLOVENSKÝCH AUTOROV

AKO SI VYMYSLELA TENTO PRÍBEH?

Hodně mi pomohla spolužačka, která přišla do školy a vyprávěla nám, jak její mamku trefil hokejista Motoru míčem do hlavy. Tak jsem si tuhle situaci převzala, trochu upravila a zasadila ji do vánočního období. Ještě jsem si domyslela, co je typicky vánoční. A protože mám kamarádku shopaholičku, nemohlo to být nic jiného, než vánoční nákupy. Scéna u stromečku mě napadla, když jsme se s kamarádkou vracely z nákupů.

VÁNOČNÝ PRÍBEH

Moje nejlepší kamarádka už se pomalu dostávala do své bláznivé nálady. Přízvisko *shopaholička* k ní patřilo vždy, ale o Vánocích se její nadšení snad tisíckrát zvětšovalo.

Letos to byl už třetí rok, co mě donutila jít s ní. Nejdřív rozhodla, že musíme jít na Vánoční trhy. To jsem ještě byla ochotná akceptovat. Chodila jsem tam ráda, všude voněla skořice, svařené víno se prodávalo skoro u každého stánku. Zatímco Eliška obíhala stánky, já se ukryla u dětského kolotoče a toužebně pozorovala poníky, kteří byli uvázaní opodál, s nadějí že bych se na jednom z nich mohla svézt, jako když mi bylo pět.

„Sluší mi to?“ ozvalo se mi za zády. Rychle jsem se otočila, abych si mohla prohlédnout drobnou, modrovlasou slečnu v hnědém kabátu a oranžové čepici. Kolem krku měla obalený nový přírůstek do svého šatníku. Dlouhou rudou šálu se soby.

„Kočka,“ přikývla jsem okamžitě a hltavě se napila svařeného vína, kterým jsem se zahřívala. Eliška ale nenechala nic náhodě, kalíšek mi z ruky vytrhla a sama ho dopila.

„Já znám ty tvoje triky, Al. Nemysli si, že se mi opiješ hned na začátku dne. Čeká nás ještě spousta důležitých věcí.“

S tichými nadávkami o tom jaká je mrcha, jsem byla nucena ji následovat přes celé náměstí Přemysla Otakara druhého. Už ve chvíli, kdy jsme vylezly z uliček Starého města, mi začalo docházet, kam mě to táhne tentokrát. Lannova třída znamenala jediné. Ona chtěla jít do největšího nákupního centra ve městě, kterému se za normálních okolností vyhýbám jak čert kříži.

Nápis Mercury na velké budově působil tak děsivě. A skoro metrové vločky nasvícené zlatou barvou byly ještě děsivější. Připomínaly mi totiž, že za dva týdny je Štědrý Den. Což znamenalo nákupní horečku a obchodáky plné lidí. Není věc, kterou nenávidím víc. Nakupovat. Je to nutné zlo.

Na Elišce bylo vidět nadšení, když jsme jely po jezdicích schodech obchodního centra. Pamatuji si dobu, bylo mi tenkrát asi pět, kdy jsem se na tohle místo hnala s takovým nadšením, a jediný můj cíl byl přemluvit mamku ke koupi nové panenky Barbie.

Jenže to už jsem dávno nebyla já. Svoji poslední panenku jsem hodila psovi ve dvanácti a bavila se tím, jak jí cupuje na kusy. A proto mi zmizel poslední smysluplný důvod, proč se sem dobrovolně vracet.

Eliščin oblíbený obchod byl až ve třetím patře. Jmenovalo se to tady New Yorker a prodavačky se na mě už od chvíle, kdy jsem vstoupila, dívaly, jako na člověka, co zabloudil.

„Tak, Al. Musíme vybrat dárek pro moji mamku. Chci něco elegantního, ale nesmí to být moc upjaté,“ zhlásila Eliška. Každá jsme zamířily na jinou stranu obchodu. Její mamka byla moje lektorka na univerzitě, tak jsem myslela, že by ocenila nějaké pěkné sáčko, ale Eliška už mířila ke stojanu s šaty.

Asi po půl hodině zmizela naděje, že najdu něco pro paní Fáberovou. Nic se pro ni nehodilo a já už pomalu začala litovat tří let staré slibu, že s Eliškou vždy aspoň jeden den půjdu nakupovat. Položila jsem dvě tmavě zelená saka zpět do police, odkud jsem je vzala a vydala se hledat svojí kamarádku.

Jak jsem si vůbec mohla myslet, že opravdu bude vybírat dárek pro mamku? Nakrucovala se před zrcadlem ve zkušební kabince. Na sobě měla modré minišaty na jedno ramínko s pozlaceným páskem okolo pasu.

„Vážně, Eli? Vytáhla jsi mě v sobotu v sedm ráno z postele, abych s tebou jela nakupovat vánoční dárky, ale ty si tady zkoušíš šaty, které se hodí tak maximálně ke šlapání chodníků?“

Eliška zvedla pohled z šatů a na malinký okamžik se zatvářila provinile. „Promiň. Nemohla jsem odolat. Klidně se jdi podívat do nějakého jiného obchodu.“

„Já už mám dárky dávno nakoupené,“ zabručela jsem podrážděně a sjela chladným pohledem prodavačku, co postávala o kousek dál.

„Tak se jdi třeba najíst, jestli chceš,“ snažila si mě zase udobřit Eliška. Věděla, že nenávidím nakupování a tohle byla jediná možnost, jak mě někam dostat, takže hrozilo nebezpečí, že se jí na to příští rok vykašlu.

„Fajn,“ pokrčila jsem rameny. Vzala jsem svojí kabelku a vydala se pryč z obchodu. Po schodech jsem sjela do prostředního patra. Bylo ze všech tří nejprostornější. Nahoře zabíralo spousta místa autobusové nádraží a dole zase Albert, který se roztahoval po skoro celé délce.

Našla jsem dobrou schovávačku v rozsáhlém knihkupectví. Muselo být otevřeno nedávno. Ještě jsem ho tady neviděla. Mezi regály s populárně naučnou literaturou a fantasy literaturou jsem objevila útočiště. Prohlížela jsem si všechny obálky, četla zajímavé názvy a poslouchala rozhovory procházejících osob. Zastavila jsem se u knihy Kronika Královraha s podtitulem Jméno větru. S potěšením mi zrak padl hned vedle na další díl Kroniky, tentokrát Strach moudrého muže. Vytáhla jsem jí z regálu a otevřela na první kapitolu.

Uběhlo asi deset minut, než mi zazvonil mobil. Stála v něm jednoduchá zpráva od Elišky. *Kde jsi? Už mám vybráno.*

Rychle jsem si to přečetla, odepsala, že už jdu a ať na mě čeká u schodů ve druhém patře. Mobil jsem uklidnila do kapsy a i s druhým dílem Kroniky zamířila k pokladně.

„Dobrý den,“ pozdravila mě s úsměvem prodavačka, když jsem jí podávala knihu. Odpověděla jsem a už si připravovala kreditku. Zaplatila jsem za knihu, nacpala ji do kabelky a vyběhla ke schodům, aby Eliška moc dlouho nečekala.

Ukázalo se, že jsem neměla běžet. Nebo aspoň běžet jinudy. Zrovna u obchodu se sportovními potřebami stál plastový Santa. V hlavě mi probleskla myšlenka, že by tady měl být spíš Ježíšek v jesličkách a přitom nepatrně zpomalila. A to se mi stalo osudným. Nevšimla jsem si toho míče.

Dozvěděla jsem se o něm až ve chvíli, kdy mě praštil do hlavy a já se zřítla Santovi do klína. Ten, kdo do míče kopnul, měl obrovskou sílu. Zatočila se mi hlava a viděla jsem chvilku rozmazaně.

Někdo mi zatrásl s ramenem. Byla to Eliška. I z druhé strany se vedle mě někdo zjevil. To byl sekurifik, co mi nařizoval, abych okamžitě slezla Santovi z klína.

Přišla jsem si dlaň na čelo a obtížemi vstala. Zamrkala jsem. Pohled mi vklouzl do obchodu se sportovními potřebami. Přesně naproti mě stál jakýsi kluk zhruba v mém věku a zíral na mě. Eliška zírala na něj, zatímco já mu věnovala nahněvaný pohled a táhla kamarádku pryč.

Usadily jsme se v čínské restauraci. „Páni, víš, kdo tě to trefil míčem?“ zeptala se Eliška, zatímco jsem si mnula čelo.

„To teda fakt nevím,“ zašeptala jsem rozmrzele. Opravdu mě nezajímalo, co to bylo za pitomce. Ani trochu. Mě zajímalo jen to, že budu mít na Vánoce pořádnou bouli.

„Patrik Šandera.“

„No jasně. A to je kdo?“

„Děláš si srandu? Hraje za juniorku, letos nastupuje i do prvního týmu...“ Fotbalista. Jestli nenávidím něco víc než nákupy, tak právě fotbal.

„Mě je ale úplně jedno, jestli mě sestřelila nějaká kopačka nebo popelář,“ vztekala jsem si i po tom, co mi přinesli oběd v podobě mých milovaných čínských nudlů. Eliška vykulila oči. Dívala se na mě, jako bych urazila jejího přítele. A ne, že bych to nedělala, ale on je zvyklý.

„To není fotbalista,“ promluvila na mě pomalu, každou hlásku pečlivě vyslovovala, abych to dobře pochopila. „Je to hokejista.“

„Je úplně jedno jestli má kopačky nebo brusle a jestli kope do míče nebo mlátí do puku.“

„Ty seš neznaboh. Fakt že jo,“ vyčetla mi, nacpala si plnou pusou nudlů, čímž mi dala najevo, že už se se mnou nehodlá bavit. Nevadilo mi to. Vlastně to bylo jedině dobře.

Měly jsme snědno a já už se natahovala po kabelce, ze které jsem chtěla vytáhnout peněženku a zaplatit. Ale ona tam nebyla. A nejspíš jsem ji s sebou ani nevzala, takže se teď musela válet někde u plastového Santy. Rychle jsem strčila ruce do kapes, abych prozkoumala jejich obsah. Naštěstí jsem našla jak peněženku, tak mobil.

„Zaplat to, já se musím jít podívat po kabelce,“ řekla jsem Elišce, když jsem na stůl pokládala dvě stovky a vzápětí už zmizela z restaurace. Na schodech jsem si razila cestu dalšími nakupujícími, takže na mě tři puberťačky tak o osm let mladší než já začaly křičet, jaká jsem kráva.

Doběhla jsem k Santovi, už zase se mi točila hlava. *Sakra*. Podívala jsem se i z druhé strany. *Sakra, sakra, sakra!* Nebyla tady. Někdo mi ji ukradl. Vztekla jsem dala ruce v bok, rozhlížela se do všech stran, jestli tady někde tu hnědou věc nenajdu. A nenašla. Tohle byly vážně Vánoce za všechny prachy. Nemám kabelku, nemám knížku, jediné co mám, je boule na hlavě, která mě nesnesitelně bolí.

Eliška ke mně přišla jako duch. Položila mi ruku na rameno, čímž mě přinejmenším vyděsila k smrti. Dívala se na mě, v očích měla trochu lítosti, ale zároveň se usmívala. To se mi vůbec nelíbilo. Když ona nasadí tenhle úsměv, dává tím jasně najevo, že se v její hlavě zrodila ďábelská myšlenka.

„Ty máš obří bouli,“ usmála se, natáhla ruku, aby se jí mohla dotknout, ale to už jsem jí pleskla přes prsty a sama si bouli zakryla rukou.

„Dost to bolí, ty *kamarádko*.“

„Ale aspoň bys mohla říkat, že tě zabil nadějný hokejista. To je docela čest, ne?“ Eliščinu myšlenkové pochody byly na moji zraněnou hlavu moc.

„Chápu to správně? To jsi právě řekla, že se nemám vztekat, ale děkovat tomu pitomci, co mě trefil do hlavy, jenom kvůli tomu, že je to hokejista?“

Elišce se tvář zbarvila do růžova, jak se najednou zastyděla. Sklonila hlavu k podlaze, začala si okopávat nohu a provinile si kousala ret.

„Promiň, Ali,“ řekla po chvíli, „budeme pokračovat v nákupu?“

„Fajn,“ vydechla jsem vzduch, který jsem dosud zadržovala.

Po několika hodinách Eliška usoudila, že už má všechno. Dárky pro babičky, dědečky, mamku, tatku i bráchu naskládala do obrovské tašky a teď se spokojeně usmívala nad vědomím, že má nakoupené všechny dárky. Můj výraz nebyl ani z poloviny tak nadšený jako její. Možná, že mi koutky úst cukly nahoru, když jsme vycházely na ulici, ale to bylo všechno. Hlava mě bolela snad ještě víc, takže jsem se tvářila, jakoby mě mučili. A toho si všimli všichni zaměstnanci obchodů, které jsme navštívily. Někteří se na mě dívali jako na teroristu, co vypadá, že za chvíli někoho zabije. Jiní zase jako na blázná, který by potřeboval psychiatra a ti poslední, co jsem považovala za sympatické, mě ignorovali.

„Hele?“ ozvala se Eliška, „vážně to zvládneš sama?“

„Jo, prosím tě. Zmizni,“ protočila jsem oči. Měla jsem v plánu se zajít podívat na náměstí, kde měli rozsvěcet stromeček, a Eliška z nějakého neznámého důvodu nalezla přesvědčení, že to sama nezvládnu.

„Ty seš teda milá. Čau,“ rozloučila se se mnou a vydala se k zastávce tramvaje, odkud jí měla odjíždět pětka. Zavolala jsem na ni pozdrav, pak už zamířila po Lannově třídě zase zpět na náměstí.

Cestou jsem se nikde nezastavovala, jenom jsem po očku sledovala výluhu jednoho obchodu s kabelkami, protože tu mojí jsem nenašla ani ve ztrátách a nálezech.

Už u Černé věže jsem zjistila, že na náměstí je trochu víc lidí, než jsem očekávala. A přicházeli pořád další. Zabořila jsem ruce do kapes, rozhlédla se, jestli nejede auto a pak se rozběhla k podloubí. Podařilo se mi procpat zástupem lidí, takže jsem se postavila kousek od stánku se jmelím a v duchu říkala si, že vidím dost dobře.

Do nasvícení zbývalo necelých deset minut, když mi někdo poklepal na rameno. Rychle jsem se otočila, zamračila se, jak se mi okamžitě ta osoba vybavila, ale pak se mezi nás vklínila moje kabelka.

Ten pitomec, co mě sestřelil, mi ukradl kabelku a teď mi ji přinesl. Pozvedla jsem obočí, nechápavě se na něj podívala.

„Omlouvám se za to poledne. Byla to nehoda. Tohle jste si tam zapoměla,“ říkal, když postrčil kabelku ještě víc ke mně. Přebrala jsem si jí od něj a najednou nevěděla, jestli mám děkovat za vrácení, nebo nadávat za tu ránu.

„Ehm... Děkuji,“ odpověděla jsem, otevřela kabelku a hodila do ní mobil i peněženku. On mezitím zmizel a já už se radovala, že mi dá pokoj, ale vzápětí se vrátil se dvěma svařáky v ruce. Postavil se vedle a jeden mi podal.

„Nestalo se vám nic?“ zajímal se.

„Ne, bude z toho jenom boule,“ pokrčila jsem rameny, vzala si nabízený svařák a napila se. „Sice by se víc hodil Ibalgin, ale tohle taky není od věci,“ usmála jsem se.

„Nemáte otřes mozku?“ položil mi další otázku.

„Jenom mě bolí hlava,“ znovu jsem se na něj usmála. Chvilí mlčel, opětovně mi úsměv.

„Doufám, že vám nevadí, že jsem se podívat do té kabelky. Chtěl jsem vědět, jestli tam nemáte doklady se jménem, abych s tím mohl dojít na informace. Ale nic jsem nenašel. Jenom papírek s adresou, tak jsem si řekl, že to zkusím tam. Jenže pak jsem si vás všiml tady...“

„Tak je nakonec dobře, že jsem si žádnou jinou nekoupila.“

Natáhl ke mně ruku. „Jsem Patrik.“

„Alena,“ stiskla jsem mu ruku a potřásla s ní, „těší mě.“

„Mě taky.“ Jen co to dořekl, dopadla na nás záře právě nasvíceného stromečku.

NOVÉ KAPITOLOVKY NA WEBE

DECEMBER/PROSINEC

PRINCEZNA S RUDOU DÝKOU

AUTOR: THERESIA

Kavárna na rohu ulice, on, ta dívka, káva, tramvaj a zamáčkнутá cigareta; telefon, časopis, číšník, energy drink, park, kavárna a zase ona...

Tato povídka má být ukázkou, že si nemůžeme být opravdu ničím jistí...

Ani sami sebou...

SOKOLÍ LET

AUTOR: ARAMKA

Příběh pojednává o Davidovi, syn Olívie a Chrise. David, osmnáctiletý kluk, který si žil velmi šťastným životem, dokud se něco nestalo, najednou se mu změnil celý svět, a nejen jemu...

PATCH

AUTOR: KORKI

Patch (nášivka), pro někoho jen bezvýznamná ozdoba a pro jiného znak příslušnosti k určité skupině. FF na The Walking Dead. Děj je zasazen někde na začátek čtvrté sezóny, tak kdyby náhodou někdo neviděl, tak raději nečíst... může obsahovat spoiler.

THE DIXON BROTHERS

AUTOR: VERENQLIA

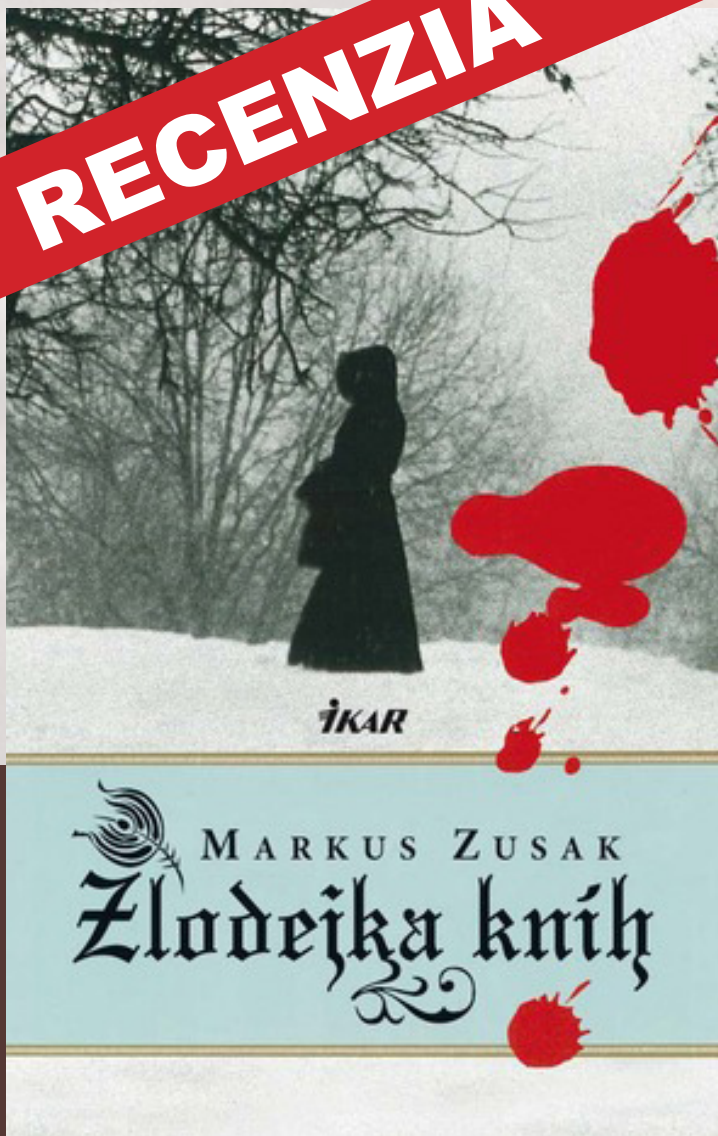
Fanfiction na seriál The Walking Dead, zaměřené na Daryla Dixona, jednoho z nejoblíbenějších charakterů seriálu, a jeho bratra Merlea.

Apokalypsa je na samém počátku. Chodci přibývají postupně a bratři se teprve učí, jak proti nim bojovat. Když jim zemře otec, musí se s přicházející hrozbou vypořádat sami...

DENÍKY MRTVÝCH LIDÍ A TĚCH, CO JSEM NESNÁŠELA. HA HA.

AUTOR: TORTIE

„Svět se zhroutil a mně nezbylo nic jiného, než jít do háje s ním.”

Autor: Markus Zusak
Názov: Zlodějka knih
Slovenské alebo české vydanie: Ikar, 2010 a 2014 (SR); Argo, 2009 a 2014 (ČR)
Hodnotenie na GR: 4.35

Liesel Memingerová prichádza do nemeckého mestečka Molching, kde ju čakajú adoptívni rodičia. Postupne si zvyká na krik a výčitky novej mamy Rosy i na láskavosť nového ocka Hansa. Liesel si nachádza priateľov – aj toho najlepšieho, ktorý sa do nej zalúbi. Zoznamuje sa so slovami, učí sa ich čítať i zapisovať. Počúva hudbu, ktorou jej ocko obveseľuje mesto ko. A hoci by to od nej asi nik nečakal, kradne knihy. Blíži sa koniec vojny, život je čoraz ťažší a Smrť, rozprávač strhujúceho príbehu Liesel Memingerovej, má čoraz viac práce. Jeho pohľad sprevádza čitateľov od prvej stránky po poslednú a prifarbuje ju melanchóliou i čiernym humorom.

Takisto malá drobnosť v samotnej recenzii (v tom „úvode“) Cesta tejto knihy ku mne bola veľmi dlhá a strastiplná. Pri rôznych príležitostiach som na ňu narazila v knižnici alebo kníhkupectve a hoci ma vždy zaujala, nikdy som s ňou neodišla. Nebojte sa, nakoniec som sa nezachovala ako hlavná postava z knihy a neukradla ju nikde, ale vydrankala som ju od kamarátky. Pretože ak vo viacerých knihách nájdem narážky na túto knihu a jej významné postavenie v živote takmer každého druhého knihomoľa, zaručene to vzbudí môj záujem. A tak som sa jedeného predskúškového večera začítala...

POSTAVY A PROSTREDIE

Tematika akejkoľvek vojny je vždy náročná na spracovanie, o to viac, ak ide o vojnu, ktorá sa skutočne odohrala. Všetko potom získava nový odtieň reálnosti. Inak to nebolo ani s touto knihou, v ktorej sa autor rozhodol trochu nevšedným spôsobom opísať príbeh, aké sa tradujú možno v mnohých rodinách. Pravdepodobne aj v jeho, keďže vychádzal zo spomienok vlastnej matky. Možno aj kvôli tomu človeku na viacerých miestach behá po chrbte mráz.

Rozprávačom príbehu nie je hlavná postava, ako sa to často stáva, ale samotná Smrť. Neslúži však na zvýšenie morbidity, ale ako nezaujatý pozorovateľ podáva všetky udalosti skrz svoj občas sarkastický pohľad. Ak vám spoločnosť robia väčšinou duše mŕtvych, asi sa naučíte nájsť v tomto poslaní aj niečo pozitívne. Alebo si to vytvoríte vlastnými poznámkami. Zvláštne je, že príbeh občas nerozpráva úplne chronologicky. Na viacerých miestach odkazuje na vyvrcholenie celého príbehu a to, ako skončia niektoré postavy. Za normálnych okolností by sa to dalo považovať za zničenie celého príbehu, ale v tomto prípade to malo skôr opačný charakter. Dodalo to rozprávaniu napätie a celý dej to posúvalo úplne iným smerom. Navyše to takým nepriamym spôsobom prispievalo k autenticite príbehu, čo je pri knihe dejovo sa odohrávajúcej v čase vojny, mierne strašidelné. Už tak si od prvého slove uvedomujete tú hrozivú skutočnosť každej udalosti. Postavy boli v podstate obyčajní ľudia, ktorí sa museli vyrovnávať s tým, čo im ich skvelý vodca diktoval. My už

RECENZIA

vieme, ako skončil on i jeho ideály, ale tieto postavy len zo dňa na deň prežívali a nedokázali nazrieť do budúcnosti. Tvorili krásnu mozaiku ľudskosti i ľudskej zaslepenosti, ťažkých osudov i zdanlivo rýchlo vyhratých malých bojov. A tu, v tomto prostredí, žila Liesel, hlavná hrdinka. Dievča ako každé iné, len s tou výnimkou, že prišla v podstate o všetko a všetkých a rozhodla sa krátiť si čas trošku netradičným spôsobom. Nevie, či je to vhodné hobby pre dospievajúce dievča, ale v tom vysvetlení bolo niečo fascinujúce.

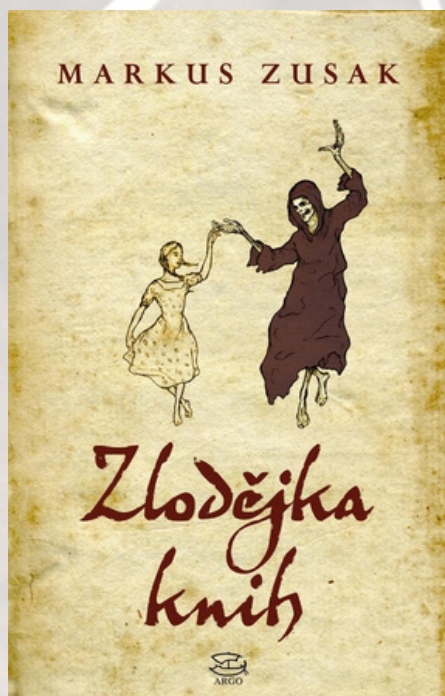
Dôvody, prečo niekedy robíme niečo zlé, sú také dobré, až sa z nesprávnej veci stane správna. A Liesel slová v knihách nevnímala len ako prostriedky, vďaka ktorým sa mohla niečo dozvedieť, často to boli jej malí záchrancovia a verní priatelia. Svetlo v dobe temna. (A verila, že si ich môže zaslúžiť práve tak, že ich ukradne.)

Príbeh nie je akčným dobrodružstvom a nikdy tak ani pôsobiť nemal. Ide skôr o citlivo vyrozprávané svedectvo neľahkej doby. O obyčajných ľuďoch a ich starostiach, ktoré sú podané trošku neobvyklým spôsobom. Namiesto krvavých bojov text prebúdza skôr tučne zvýraznené poznámky Smrť, hoci aj tej vojny je tam neúrekom. Ako obrovský strašiak stojí postavám neustále za chrbtom a je príčinou ich hladovania, strachu i nešťastia. Ale to len v bezpečí domovov, na uliciach sa všetci usmievajú a ovečkovsky prijímajú čokoľvek, čo im tlačia ostatní do hlavy. Niektorí sa dajú kúpiť a oklamať príslubmi večnej slávy, iní si myslia svoje a nechcú s tým mať nič spoločné.

Kniha je skutočne literárnym skvostom, ktorý sa právom radí ku klasike. Začiatok nás prekvapí prítomnosťou konca a jednotlivé epizódky nás posúvajú stále vpred po dejovej línii. Rodinnú tragédiu vystrieda džavot kamarátov, návštevy školy i prebudenie novej záľuby hlavnej hrdinky a jej adrenalínové zážitky.

Príbeh predstavuje ľudí, ktorí nič nemajú a aj s tým sa nejako dokážu rozdeliť. Ich neľahké osudy a často tragické konce. Ale predovšetkým je o sile slov, o tom, ako jediná veta dokáže zmeniť dejiny. Ako knihy spájajú ľudí a v krízových situáciách im dokážu prinavrátiť niečo zo stratenej nádeje. Je asi ťažké byť smutný, keď postava v knihe prežíva komické trampoty.

Od začiatku je jasné, ako to všetko skončí. Ale to nemení nič na fakte, že záver prekvapí svojou emocionalitou. Veľmi citlivo vyrozprávaný príbeh, ktorý vlastne nemal nádej na úplne šťastný koniec (aj keď každý považuje za šťastný koniec niečo iné).

Lili

5/5

Kniha nie je len o živote, je v nej život sám. A záverečné strany, či už plánovane alebo neplánovane, dokážu nielen privolať slzy, ale rozplakať. Pretože to, o čom príbeh je, je jasným dôkazom, že sa to všetko stalo.

Sila tohto príbehu spočíva v tom, že je skutočný. Možno sa nikdy neodohral, ale to mu na autentickejšť neuberá. A len z toho človeka zamrazí.

UPÍRSKA AKADÉMIA / VAMPÝRSKA AKADÉMIE

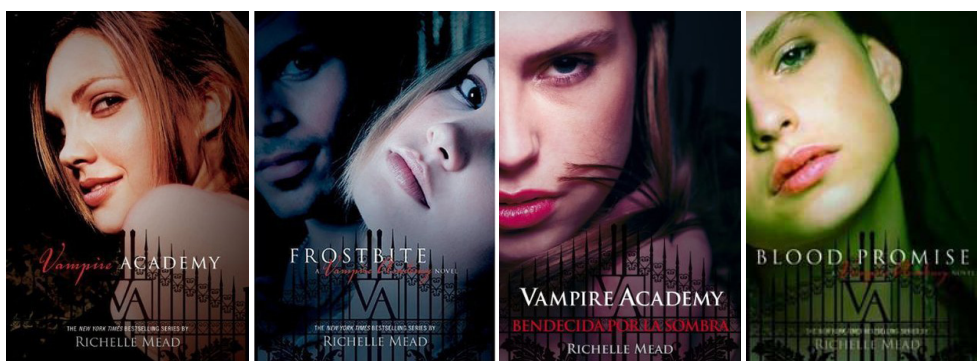
Známa séria o strážkyni budúcej kráľovnej upírov a tajnom a prísnom živote upírov, ktorý sa, samozrejme, musí občas porušovať, sa teší pozornosti aj obľube. A ako budete môcť vidieť, popularita sa ušla aj obálkam.

AMERIKA

Za veľkou mláskou sa nešetří, keďže vidíme až tri rôzne verzie, ktoré celkovo môžeme označiť za vydarené, avšak nič extra. Chýba tu ten „WAU“ efekt, ktorý vás načisto odzbrojí. Tiež si všimnite, že dve začiatkové knihy v prvom a druhom riadku sú v podstate len orezané fotky s tlmeným pozadím.

Každopádne prvý riadok síce vyzerá prepracovanejšie, aspoň, čo sa týka trojky, ale inak ma viac zaujal stredný riadok. Má čistejšie línie, napriek jednoduchosti pozadia sú fotky emotívnejšie a kvalitnejšie. Jediné, čo sa mi nepáči, je druhý riadok, piata kniha. Pri nej si mohli odpustiť vynechať chalana aj prílišný jas.

Ohľadom poslednej verzie nemám čo vytknúť. Čisté, pekne vykontrastované fotky, vhodné písmo... klasika, čo sa nikdy neomrzí a je stále funkčná. V tomto prípade viac ako vhodná.

ANGLICKO

Opakovanie, opakovanie, opakovanie... ale, aspoň, že úplne začiernili pozadie pri tvárach. Veľká zmena však? I tak mi však prekáža ich snehobiela pleť. Ťahá oči a doslova kričí z pozadia, čo bol asi zámer, no bolo by potrebné ubrať minimálne o dva, tri stupne. Nezdá sa, že sa s tým niekto pohral...

ŠVÉDSKO

Tomuto hovorím nádhera. Jednoduché a predsa dych berúce. Sýte a svieže farby v spojení s krásnou tvárou, trochu popolavou, a hlbokými očami, sú presne to, o čom hovorím. Tvár je jemne vyjasnená, na realnosti jej pridávajú aj pehy, čo pôsobí trochu šedivo. Chválím aj znak VA, ktorý nenápadne dopĺňa obrázok a tiež je to aj výborné vynájdienie sa.

HOLANDSKO

Pri týchto obálkach som mala v mysli jeden veľký otáznik. Je samozrejmé, že každá krajina si obrázok prispôsobí svojim pomerom, no na tému sa dbať musí. Čiže, čo má znamenať tá biela? Áno, obrázky sami o sebe sú pekné, najkrajšie sú asi jednotka, päťka a šesťka, ktoré majú istú eleganciu a tajomno, ale žiaľ, to sa absolútne nedá povedať o trojke. Elegantnejšia maska, ktorej na váhe pridávajú biele ruže na okraji, plus vyťahané tričko, kde ani neviete určiť farbu? Tu si asi niekto urobil dobrý deň. Neviem ako vám, ale mne to nespĺňa tému.

NEMECKO

Jedným slovom, strašidelné; minimálne sa to k tomu približuje. Páči sa mi farebné rozhranie, vyšúchanie po bokoch a detaily v pozadí a na znaku VA. Trojka mi síce zachádza trochu do gotiky, ale inak nemám výhrady.

GRÉCKO

Brána je krásna, a možno aj pozadie jednotky, ale inak... nuda. Čím ďalej, tým sú farby fádnejšie a pozadie málo rozpracované, okrem dvojky, kde je toho asi najviac. Tvár herečky sa však postupne stráca, že dominantou je už iba názov. Škoda.

RUSKO

Dalo by sa povedať, že je to lepšie, než predchádzajúce, ale stále to nie je ono. Posledná časť je odfláknutá. Takú fotku urobí hocikto, stred je fádny, žiadny výraz, emócia... jediné, čo chválím, je pozadie. Jednotka je asi najvýraznejšia, i keď stále jednoduchá. Páči sa mi však názov a hlavne znak VA. Krásne oživuje a dodáva tomu aspoň nejaký šmrnc.

JAPONSKO

Japonská manga, ako inak. Tomuto nemám čo vytknúť. Už len to, že to spracovali takto ukazuje, že si na tom dali záležať a ako vždy, zvládli to skvelo. Krásne farby, jemne vyvážené, detaily v pozadí... Niet čo dodať.

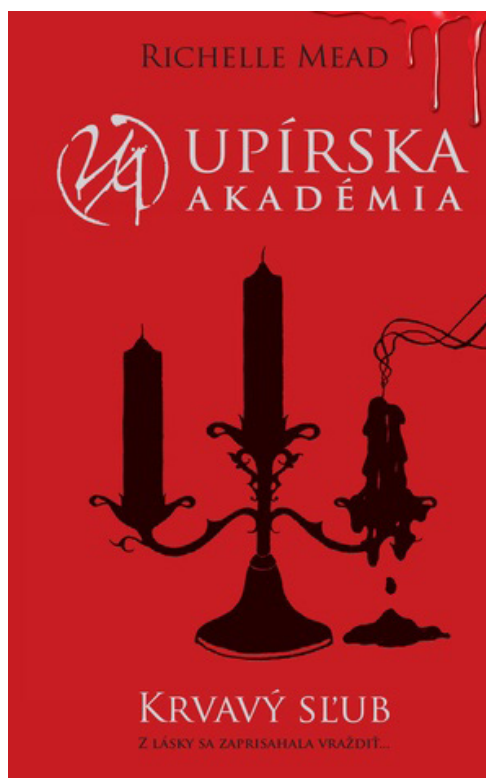
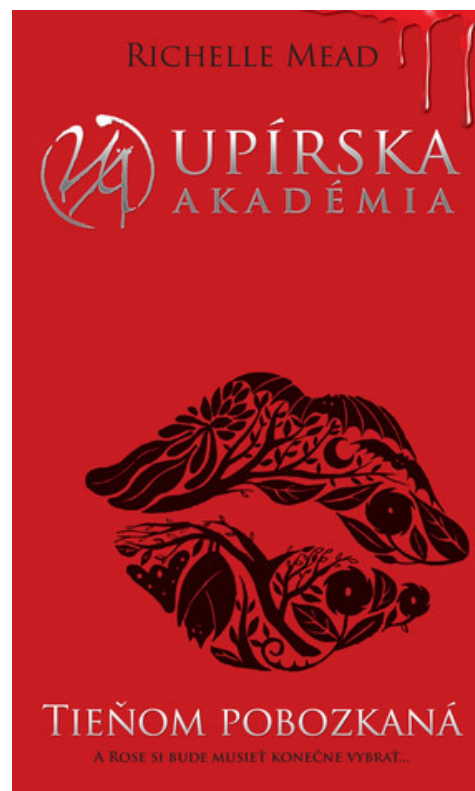

TURECKO

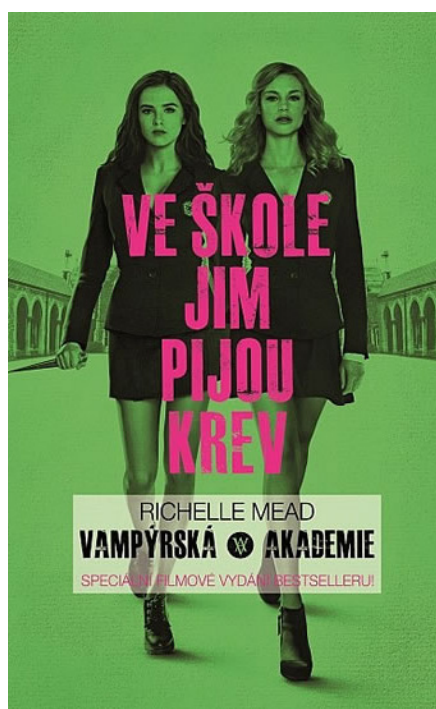
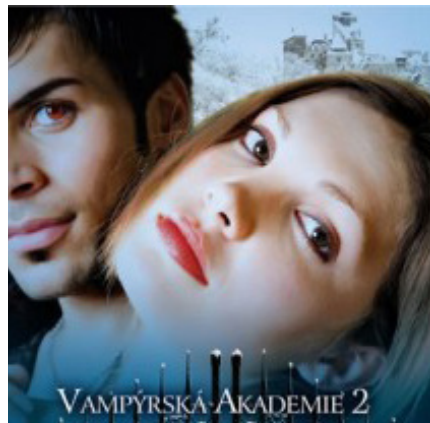
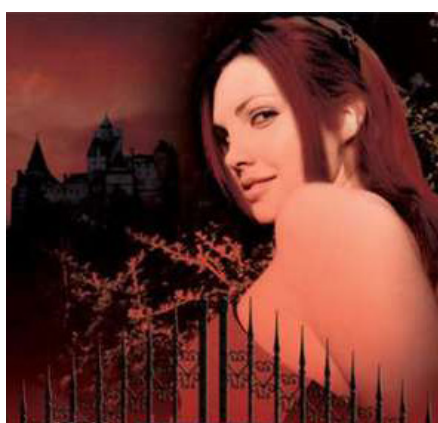
Fiha... tak to už je niečo. Krásne kontrasty, syté a plné farby. Jednotka je úplne dokonalá. Predel medzi tvármi a zvyškom je jednoznačný a prirodzený. Malá výčitka je pri jase v dvojke, ale dá sa to prežiť. Trojka mi tak však akosi nesedí. Možno je to tým, že hrdinke chýba povestná alabastrová pleť. Ale inak nemôžem nič, len uznalivo prikyvovať.

Slováci sú pohodlní, aby pohli mozgom. Čo už. Siahli sme po nesmrteľnej trojkombinácii a vyplatilo sa.

Susedia rovnako stavili na originál, no pridali aj novinku v podobe e-knihy s filmovým obsadením. Je krajšia? Podľa mňa ani nie.

VERDIKT:

Ak sa stále neviete rozhodnúť a hľadáte svojho favorita, ponúkam vám tieto: Švédsko, Amerika (červeno-čierna verzia) a Turecko, ktoré sú k téme, nič nepokazia a rozhodne zaujmú. Keď chcete niečo neutrálne, jednoznačne voľte Nemecko a Ameriku (druhú verziu). Nie, že by zvyšok bol zlý, ale majú dosť nedostatkov, ktoré tam ani nemuseli byť.

novinky KINO január 2016

JOY

Když se jedna žena postaví sama na nohy.

Film Joy vypráví hodně divoký příběh jedné životní cesty hlavní hrdinky, která se dokáže postupně postavit všem překážkám a překonat mnoho různě velkých průšvihů. Joy jde tvrdě a nekompromisně za svým životním snem a řídí se především svým citem. Postupně se stává nezpochybnitelnou hlavou jak své rodiny, tak i jí založené obchodní dynastie. Joyin úspěch je spojen s jejím revolučním vynálezem, „záračným“ mopem, který se stal obchodním trhákem v oblasti úklidových prostředků. A protože každý dobrý nápad a jeho úspěch mívají i své odvrácené tváře, na Joy čekají zrada, závist a svět nemilosrdného obchodu. Z přátel se stávají protivníci a z nepřátel spojenci. A to nejen v podnikání ale i v její rozvětvené rodině. Joy ale už není žádnou naivní holčkou a tak si dokáže podle vlastních představ upravit jak svůj život, tak i život své více než trochu výstřední rodiny..

HRAJÍ: Jennifer Lawrence, Robert De Niro, Bradley Cooper, Edgar Ramirez a další.

ŽÁNŘ: Drama, Komedie

REŽIE: David O. Russell

PREMIÉRA: 7. 1. 2016 (v České republice a na Slovensku)

SÁZKA NA NEJISTOTU

Když nastane soudný den plný otázek.

Sázka na nejistotu vypráví příběh čtyř outsiderů, kteří všechny vlky z Wall Street proměnili v obětní beránky. Tihle čtyři byli jediní, kdo si spočítal, že světová ekonomika nemůže růst do nekonečna. Vsadili na jednu kartu, srazili banky na kolena a krutě se napakovali. V roce 2005 jste mohli v Americe dostat stoprocentní hypotéku na luxusní vilu s dvaceti ložnicemi a bazénem a nikdo se vás neptal, jestli ji dokážete a máte z čeho splácet. Excentrický finančník a fanoušek heavy metalu Michael Burry (Christian Bale) si uvědomil, že podobných riskantních hypoték je takové množství, že se mohou stát časovanou bombou, která dřív nebo později odpálí celou americkou ekonomiku. Vyvinul proto důmyslný finanční nástroj, který mu měl přihrát obrovský balík peněz v případě, že hypoteční bublina praskne, a investoval do něj celé jmění. Sázka na nejistotu se jemu a třem podobným vizionářům vyplatila o tři roky později, kdy milióny Američanů přišly o střechy nad hlavou a o práci a navíc ze svých daní kryly ztráty nenažraných bank.

HRAJÍ: Christian Bale, Steve Carell, Ryan Gosling, Brad Pitt, Melissa Leo a další.

ŽÁNŘ: Drama

REŽIE: Adam McKay

PREMIÉRA: 7. 1. 2016 (v České republice a na Slovensku)

REVENANT

Musel zemřít, aby mohl žít.

Americký západ, Jižní Dakota, 1823. Místo a čas s hodně relativní hodnotou lidského života. Zkušený lovec a trapper Hugh Glass (Leonardo DiCaprio) je se svým synem na výpravě s lovci kožešin. Uprostřed hlubokých lesů vzdorují nečekaným útokům indiánů a musí na své pouti překonávat nemilosrdnou, zatím nezmapovanou krajinu plnou nástrah. Glassovi se stává osudným střet s rozzuřenou samicí medvěda grizzlyho. Medvědí útok sice přežije, ale je těžce zraněn a lovecká výprava se musí rozdělit. Zatímco většina lovců pokračuje v cestě, s Glassem a jeho synem zůstanou jen dva muži, John Fitzgerald (Tom Hardy) a Jim Bridger (Will Poulter). Ti více méně jen čekají, až zemře, aby jej pak pohřbili a mohli pokračovat v cestě. Ale zraněný lovec stále neumírá, a tak se Fitzgerald rozhodne čekání na nevyhnutelné zkrátit. Při pokusu o nedobrovolnou eutanázii ho však přistihne Glassův syn, kterého Fitzgerald zabije. Ještě živého Glasse pak zahrabe v hrobě a spolu s Bridgerem zmizí. Jenže Hugh má hodně tuhý kořínek. V naprosto zuboženém stavu vyleze z vlastního hrobu, zoufale se potácí čarokrásnou, ale zcela lhostejnou krajinou. Při životě jej drží především nenávist a touha po odplatě. Musí překonat brutální zimu a hlad, divoké řeky, bojovné indiánské kmeny a dokonat svou pomstu.

HRAJÍ: Leonardo DiCaprio, Tom Hardy, Domhnall Gleeson, Will Poulter a další.

ŽÁNŘ: Dobrodružný, Drama

REŽIE: Alejandro González Iñárritu

PREMIÉRA: **14. 1. 2016** (v České republice na Slovensku)

ALVIN A CHIPMUNKOVÉ: ČIPERNÁ JÍZDA

Známé veverky se vrací v nové, ještě čipernější jízdě.

Čiperné veverky se vrací. Na Alvina, Simona a Theodora čekají nová dobrodružství. Díky sérii nedorozumění Alvin, Simon a Theodore nabydou přesvědčení, že se Dave chystá v New Yorku požádat svou novou přítelkyni o ruku a opustí je. Mají tři dny na to, aby ho zastavili a uchránili se před jeho ztrátou, ale také před získáním příšerného nevlastního bratra.

ŽÁNŘ: Animovaný, Rodinný, Komedie, Hudební

REŽIE: Walt Becker

PREMIÉRA: **26. 1. 2016** v České republice, **26. 11. 2015** na Slovensku

LÍDA BAAROVÁ

Vzdát se pro lásku všeho?

Česká herečka Lída Baarová je v roce 1934 pozvána do berlínských filmových ateliérů Babelsberg, považovaných za evropský Hollywood. Po počátečních potížích nakonec okouzlí i davy fanoušků v celém Německu. Tisk ji vynese na titulní strany jako jednu z nejkrásnějších žen Evropy. Užívá si slávy i náklonnosti Gustava Fröhliche, tehdejšího idolu všech německých žen. Ten je nejen jejím partnerem před kamerou, ale stane se i jejím milencem. Obdiv neskrývá ani sám Hitler, který po návštěvě ateliérů Baarovou pozve k soukromé audienci na Říšském kancléřství. Hvězda Baarové strmě stoupá. Lída s Fröhlichem se nastěhují do luxusní vily na prestižní berlínské adrese. Aniž tuší, že mají tak významného souseda – pána filmového průmyslu, ministra propagandy Goebbelse. Goebbels je k sobě začne zvat na vyhlášené večírky za účasti umělecké i politické smetánky. A při nich postupně vtahuje Baarovou do svých „dábelských“ sítí.

HRAJÍ: Táňa Pauhofová, Karl Markovics, Gedeon Burkhard, Simona Stašová, Martin Huba, Lenka Vlasáková, Pavel Kříž, Anna Fialová, Jiří Mádl a další.

ŽÁNŘ: Životopisný, Drama, Romantický

REŽIE: Filip Renč

PREMIÉRA: 21. 1. 2016 (v České republice a na Slovensku)

PÁTÁ VLNA

Boj o přežití začíná.

V novém filmu Pátá vlna nalézáme většinu Země zničenou čtyřmi vlnami stále se stupňujících smrtících útoků. Cassie (Chloe Grace Moretz) prchá světem, prostoupeným strachem a nedůvěrou, a zoufale se snaží zachránit svého mladšího bratra. A zatímco se připravuje na nevyhnutelnou vražednou pátou vlnu, spojí své síly s mladíkem, který by mohl představovat její poslední naději - jen kdyby mu dokázala důvěřovat.

Film byl natočen podle knižní předlohy Ricka Yanceyho Pátá vlna.

ŽÁNŘ: Dobrodružný, Sci-fi, Thriller

HRAJÍ: Chloë Grace Moretz, Nick Robinson, Ron Livingston, Maggie Siff, Alex Roe a další.

REŽIE: J. Blakeson

PREMIÉRA: 28. 1. 2016 (v České republice a na Slovensku)

Carol

SERIÁLY

ČO NÁS ČAKÁ A NEMINIE

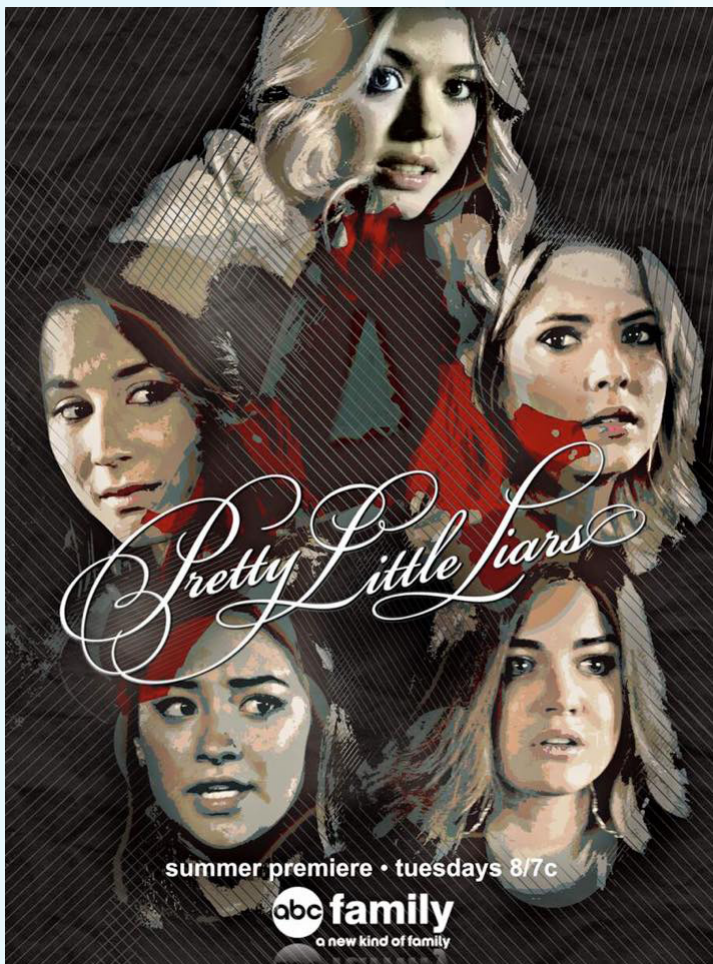
V tomto článku si zhrnieme novinky a spoilery, ktoré na nás čakajú od januára v seriáloch.

TEEN WOLF

(dátum premiéry novej epizódy: 5. 1. 2016)

- V nových častiach sa opäť stretneme s Deucalionom, pretože Scott bude potrebovať jeho pomoc.
- Ďalším návratcom bude starý otec Argent, ktorý bude v novej sérii pracovať s Chrisom, ktorý sa po menšej pauze do šou vracia tiež.
- Malia a Stiles budú prežívať krušnejšie chvíle po tom, čo Malia odmietne Stilesovi s čímisi pomôcť.
- O čo konkrétne sa bude jednať, nie je známe.
- Stiles sa vyberie do Eichen House, aby odtiaľ zachránil Lydiu.
- V nových častiach sa majú konečne rozhýbať lady medzi Lydiou a Parrishom.
- Šerif Stilinski je na začiatku nového bloku vo väčšom nebezpečenstve, než sme si mysleli (dokonca sa objavujú teórie o jeho smrti – nikým nepotvrdené).
- V seriáli sa objaví niekto nový, kto sa začne zaujímať o to, čo sa v Beacon Hills deje.

PRETTY LITTLE LIARS

(dátum premiéry novej epizódy: 12. 1. 2016)

- Najväčšou zmenou, ktorá na nás v Roztomilých mrchách čaká, je skok v čase o celých päť rokov. Klamárky už vyrástli zo školských lavíc a stali sa z nich dospelé ženy.
- Emily nedokončí vysokú školu v Kalifornii po smrti svojho otca. A podľa tvorcov šou bude Emily tou postavou, ktorá sa do príbehu vráti s najväčším tajomstvom.
- Koniec Spencer a Tobyho. Spencer bude pôsobiť v oblasti politiky a bude sa venovať najmä svojej kariére. Toby zasa spozná novú ženu, ktorá vraj bude tvoriť veľmi dôležitú súčasť jeho života.
- Hanna sa do Rosewoodu vráti s prsteňom na prste – a nebude od Caleba. Hanna sa presťahovala do New Yorku, kde začala pracovať v oblasti módy. Strávila nejaký čas v Európe, kde aj spoznala svojho budúceho manžela.
- Aria a Ezra spolu budú pracovať v oblasti literatúry.

Aj keď medzi nimi bude naďalej veľa chémie, Aria si nájde nového priateľa – Liama. Ezra je zasa veľmi poznačený všetkým, čo prežili a na začiatku bloku ho budeme vídať ako alkoholika, ktorý hľadá sám seba.

- Alison je učiteľkou na rosewoodskej škole a je zasnúbená s istým Dr. Rollinsom. Z proma jasne vyplýva, že Cece už všetko odpustila a snaží sa ju dostať na slobodu.
- Vo finále šiestej série sa dozvieme, kto z hlavných hrdinov seriálu má dvojča – pretože niekto ho skutočne má.

THE VAMPIRE DIARIES

(dátum premiéry novej epizódy: 30. 1. 2016)

- Hneď na začiatku nás čaká posun v čase, tentoraz o tri roky.
- Damona sa podarí zachrániť a keď sa preberie, zistí, že bol „mŕtvy“ tri mesiace. So záchranou Stefana to bude ťažšie – Julian ukradne jeho telo a chystá sa ho spáliť, aby tak zabránil v jeho záchrane.
- V nových častiach má najmenej jasný osud Matt Donovan. Podľa slov tvorcov je on jediný, kto sa vo flashbackoch vôbec neukáže.
- V nových epizódach by sa mal objaviť zopárkrát aj Tyler Lockwood.

- Na scénu príde nová dôležitá postava, lovkynia Rayna. Je to presne tá lovkynia, ktorú sme mohli vídať vo flash forwardoch, ako sa snaží dostať Stefana.
- Rayna zohrá dôležitú úlohu aj v kontexte s Julianom, ktorému tiež pôjde po krku. Dôvodom by mala byť pomsta, pretože Julian je zodpovedný za smrť jej otca.

THE 100

(dátum premiéry novej epizódy: 22. 1. 2016)

- Na začiatku nás čaká časový posun o tri mesiace.
- V tretej sérii sa príbeh zameria na začiatok. Teda ako nukleárna vojna začala a ako prebiehala.
- Vzťah medzi Raven a Wickom sa bude vyvíjať ďalej.
- Veľmi významnou dejovou líniou série bude príbeh okolo Jahy, Murphyho a Allie.
- Bellamy bude po boji na Mounth Weather považovaný za hrdinu a tiež môže získať „skutočnú zodpovednosť“ za svojich ľudí.
- V tretej sérii sa dočkáme civilizovaných Zemšťanov – práve ten moment vraj zmení názor divákov na nich – a tiež sa v tretej sérii dozvieme oveľa viac o ich kultúre.
- Uvidíme hlavné mesto Zemšťanov – Polis.
- Dočkáme sa návratu starých postáv a aj množstva nových. Jednou z nových a dôležitých postáv je kráľovná ľadového národa Nia, ktorú si zahrá herečka Brenda Strong.
- V tretej sérii sa dočkáme flashbackov. Odhaduje sa, že mnohé by sa mohli týkať Lexy.
- Stretne sa so všetkými dvanástimi zemšťanskými klanmi.
- Bellamy spolu s Lincolnom sa rozhodnú ísť hľadať Clarke, ktorá bola po celý čas odlúčená od svojich ľudí. Existujú teórie, ktoré hovoria, že bude väzňom v meste Polis.

Ku královskému trónu vedie krátka cesta – stačí otehotnieť

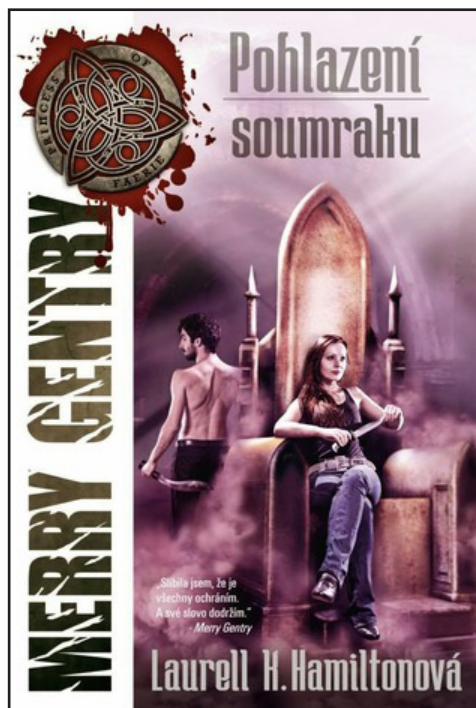
Polibek stínů

Merry Gentryová pracuje pro soukromou detektivní kancelář v Los Angeles, která se specializuje na případy s nadpřirozenými motivy. A ve světě, kde vedle lidí žijí všemožné druhy kouzelných bytostí, o takové případy vůbec není nouze. Jenže Merry není jen člověk s malou příměsí kouzelné krve, která jí propůjčuje zvláštní schopnosti. Ve skutečnosti je princeznou Temného království, členkou královské rodiny, a od trůnu ji dělí jen několik krůčků.

Právě intriky a úklady těch, kteří by ji rádi odstranili z nástupnictví, ji přiměly utéct do lidského světa a za každou cenu svou pravou identitu skrývat. Poklidná léta, kdy ji ohrožovali jen zločinci a nástrahy velkoměsta, však skončila. Její tajemství bylo prozrazeno a nezbývá než se vrátit ke dvoru a čelit mocenským pletichám, v nichž sex a láska jsou jen nástroji k dosažení vyšších cílů. Zachovat si důstojnost a zůstat věrná svým citům a zásadám není snadné, když Merry na každém kroku jde o holý život...

Pohlazení soumraku

Meredith Gentryové se podařilo uniknout neúprosným pokusům o atentát ze strany prince Cela, jejího bratrance a soupeře o korunu Říše kouzel, ale teď ji čeká celá řada nových problémů. Aby se mohla stát královnou, musí porodit dítě dřív, než Cel zplodí vlastního potomka. Ale na obzoru je další velká hrozba: lidé umírají záhadným, děsivým způsobem a samotná existence Říše kouzel je ve vážném ohrožení.

A tak, zatímco si užívá největší rozkoše svého života, když se snaží počít dítě s válečnický ze své královské stráže, musí Merry zastavit starodávné zlo, které by mohlo zničit samotnou podstatu reality. Prostě zaměstnání jako každé jiné...

Svádění luny

Meredith Gentryová je soukromé očko a zároveň následnice trůnu v Říši kouzel. Ale teď jí ti, kteří jsou jí nejbližší, našeptávají, že se v ní skrývá mnohem víc. Strážci ji chrání, a přesto se jí bojí. A kdo by se jim divil? Merry probudila sílu, která v nich dřímala tisíce let. Problém je, že netuší proč.

Její tetu, královnu Vzduchu a Temnoty, už nerozptylují obvyklé sadistické hrátky. Královnina pozornost je upřena na Meredith. Otěhotnět a porazit svého bratrance, prince Cela, v boji o královskou korunu trvá déle, než Merry čekala. Ačkoli tráví každou noc s královninými Havrany, svými nesmrtelnými strážci, nevedou tyto dekadentní hrátky k očekávanému výsledku. Kouzelná moc však proudí jejím tělem naprosto nekontrolovatelně. A když Merry spojí své zpola smrtelné tělo s jejich čistokrevnými, cítí, jak narůstá a sílí.

K tejto sérii som sa dostala náhodou. Od tejto autorky je skôr známejšia nekonečná séria kníh o Anite Blake, ktorá dokáže ulahodiť svojou nestálosťou, ale na druhej strane vydesí svojim občas až príliš naturalistickými opismi. Nie je to však autorkina jediná séria a tou druhou, nemenej známou, je práve táto o Merry Gentry.

Námet ako taký sa sústreďuje skôr na keltskú mytológiu a zaujímavé legendy, ktoré dokážu zaujať svojou prepracovanosťou a značnou originalitou. O mytológii sú dosť skreslené a len útržkovité informácie, takže je veľmi jednoduché nejako si príbeh upraviť na svoj obraz. V tejto sérii je hneď niekoľko zaujímavých príbehov a rozdelení, ktoré si získajú čitateľa už od začiatku.

Veľmi rozvláčnym spôsobom sú popísané jednotlivé udalosti, ale aj postavy a ich odlišnosti. Na jed-

nej strane vďaka tomu čitateľ nemá problém jednotlivé postavy od seba odlišiť, ale na druhej strane to občas môže pôsobiť až príliš obsérne a retardačne.

Opisy prostredia sú takisto veľmi obsiahle a niekedy aj na celú stranu, čo nemusí byť nutne na škodu, ale ak sa niečo také vyskytne niekde uprostred akčnejšej časti, objavuje sa

tendencia takéto časti preskakovať. Čím by čitateľ mohol neskôr stratiť kontakt s jednotlivými detailmi.

Na druhej strane sa ale nedá uprieť, že daný príbeh sa veľmi ľahko číta. Hlavná hrdinka, ktorá je súkromný detektív, je síce mierne ohraný námet, ale nemusí nutne spôsobiť, že niekto knihu proste odloží a neprečíta.

Navyše je táto čas takmer okamžite vystriedaná a vytlačená do úzadia magickým svetom fae a sidhe. Fae sú ako bytosti veľmi zaujímavé, nakoľko informácie o nich sú skutočne strohé, vieme len, že možno existovali (respektíve v ich existenciu ľudia kedysi verili) a nejakú základnú charakteristiku. Ide teda o národ, s ktorým sa dá v texte veľmi dobre pracovať.

V tomto prípade dala autorka priestor svojej predstavivosti a skutočne sa s jednotlivými národmi pohrala a vytvorila niekoľko odlišných rás. Či už vizuálne alebo vďaka rôznym schopnostiam dokázali príbeh častokrát dostať na inú úroveň. Avšak celkový charakter tejto série nemá byť epický, aspoň nie prvoplánovo.

Ako paranormálna romanca (alebo skôr séria s týmto označením) má za úlohu skôr predostrieť romantický vzťah hlavných postáv, ktoré nie sú ľuďmi. A ako to už býva zvykom, hlavná hrdinka sa neuspokojí s málom.

Príbeh v jednotlivých knihách plynie veľmi rýchlo a plynule. Občas ho spomaľujú len mierne prehnané opisy zaberajúce dosť veľký priestor. V konečnom dôsledku vďaka nim môže byť narušená atmosféra vyvrcholenia príbehu.

PREČO ZAČAŤ ČÍTAŤ TÚTO SÉRIU?

Laurell K. Hamilton má veľmi osobitý štýl, ktorý je na jednej strane rozvláchny a zameraný na tú emocionálnu stránku, ale na druhej sa zase nebojí zachádzať do skutočne krvavých detailov. Opisy niektorých udalostí sú skutočne poňaté v tom najnaturalistickejšom duchu. Tento prvok pôsobí oproti niekoľko odsekovým opisom prostredia a charakteristikách postáv mierne výstredne, ale už po niekoľkých stranách si nebudete vedieť prestať, že by tam neboli.

Atmosféru a autorský štýl podtrhávajú aj početné postelné epizódky hlavnej hrdinky. Ako paranormálna romanca má k tej trošku eroticky pôsobiacej časti skutočne blízko a miestami sa priam sama ponúka. V tejto sérii sú tieto časti postavené ešte na vyššiu úroveň, keďže na ich základe sa má rozhodnúť o osude celej magickej ríše. Pretože trón nezíska ten mocnejší, ale ten, komu sa skôr podarí porodiť/počat dieťa v spoločnosti, kde sa deti nerodili už niekoľko rokov.

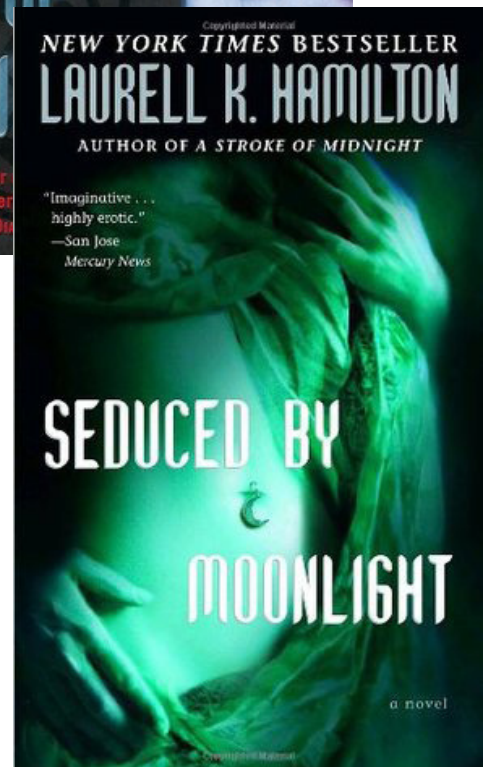
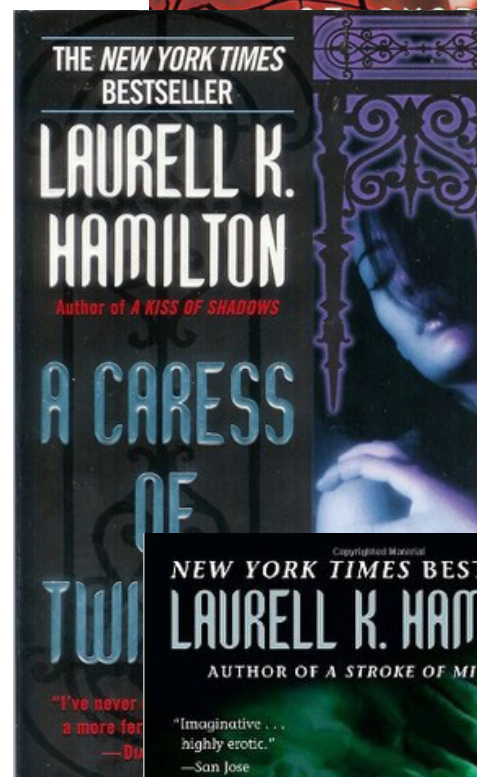
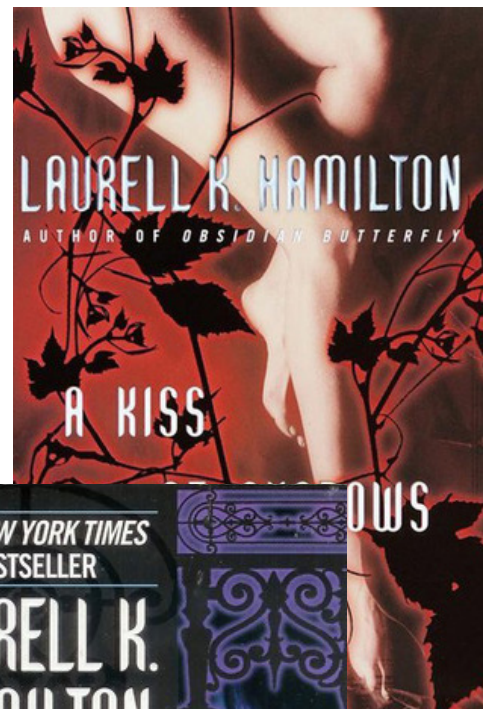
Ďalšou silnou stránkou série sú veľmi vhodne zvolené postavy. Skvele sa hodia k prostrediu a ich charakterové vlastnosti dotvárajú atmosféru. Nie sú čierno-biele a nie je presne ohraničené, či sú dobré alebo zlé. Iste, v niektorých prípadoch je veľmi ťažké nájsť nejakú svetlú stránku danej postavy, ale na druhej strane by to bez vysloveného „záporáka“ skutočne nešlo. Ak by tam nevystupovala výslovne krutá postava, celý zámer príbehu by vyznel nanajvýš smiešne. Veď proti komu by hlavná hrdinka musela bojovať?

Merry spolu so svojim hárekom musí riešiť zaujímavé problémy. Niekedy svetského charakteru, také bežné drobnosti ako kto s kým bude kedy tráviť čas, akú cenu má skutočná fyzická krása a podobné záležitosti. Niečo, čo každodenne vidíme všade naokolo. Dotvára to celkový obraz a tvorí to mierne obohatenie textu ku všetkým magickým ťažkostiam. Navyše sa do kolízie môže nenápadne dostávať ľudská časť sveta s tou magickou.

Dej ako celok v podstate nepôsobí nijako výrazne. Než o ságu, pri ktorej je nutné používať všetky mozgové bunky, ide skôr o takú jemne erotickejšie ladenú oddychovku. Príbeh a jednotlivé zápletky dokážu navodiť napätie, ale to je na viacerých miestach rušené práve zdĺhavými opismi, či postelovými scénami. Pomedzi to ešte vykukuje fantázia autorky odrážaná v rôznych legendách a magických stvoreníach.

Len v náznakoch má čitateľ možnosť sledovať jemné kolízie magického a ľudského sveta. Nielen vo forme rôznych klebiet v novinách (keďže ľudia o magickom svete vedia), ale aj v opozícii správania ľudí a fae, s ktorými bojuje najmä hlavná hrdinka, ako postava, ktorá žila v oboch svetoch. Tieto rozdiely sú niekedy naozaj fascinujúce a môžu byť tým prvkom, ktorý zláka nejedného čitateľa. Spolu s paranormálnymi záhadami.

To ostatné je možné nájsť takmer v každej druhej žánrovo príbuznej knihe.

FAKTY O SÉRII, O KTORÝCH STE MOŽNO NEVEDELI:

- Prvý diel tejto série vyšiel vo viac ako osemnástich jazykoch.
- Po vydaní ôsmeho dielu to niekoľko rokov vyzeralo tak, že autorka stratila nápady. Deviaty diel preto vyšiel veľmi prekvapujúco takmer o šesť rokov neskôr. Zatiaľ v sérii nie sú zazmluvnené ďalšie knihy. Vyzerá to tak, že zatiaľ je deviata kniha aj poslednou, nakoľko sa stretla s dosť vlažnými až negatívnymi reakciami.
- Pred niekoľkými rokmi sa autorka vyjadrila, že v tejto sérii plánuje pätnásť až sedemnásť kníh. Kedy ich plánuje napísať nie je známe. Netajú sa tým, že písanie tejto série jej ide o niečo pomalšie ako písanie kníh o Anite.
- Poznávacím znamením Hamiltonovej kníh sú ústredné hrdinky, ktoré sú silné a neboja sa priznať svoju sexualitu. Pri Meredith (Merry) je to vlastne charakteristika. Autorka si za to vyslúžila ostrú kritiku zo strany niektorých žien a dokonca aj označenie „prostitútka“ (samozrejme, použitá bola pejoratívnejšia podoba slova). Zaujímavé však je, že autorka k tomu nepristupuje hnevivo, skôr sa to snaží vysvetľovať.
- Pri písaní autorka vychádza aj z vlastných skúseností s rôznymi bojovými umeniami. Zvláštnosťou je, že hlavné postavy priblížila čo najviac vlastnej výške, aby mohla prakticky vyskúšať nejaké „kúsky“, ktoré potom opisuje v knihách.

LAURELL K. HAMILTON

Autorka a mistryně v žánru paranormal fantasy zahrnující i její autobiografické prvky s prvky hororu, krve, sexu a akčnosti - Laurell Kaye Hamilton se narodila roku 1963 v Heber Springs ve státě Arkansas v USA. Matka jí zemřela v šesti letech po autonehodě a malá Laurell vyrůstala u babičky, která jí velmi ráda vyprávěla hororové příběhy, a dokonce ji nechala dlouho do noci koukat i na některé staré horory, čímž se v ní probudila vášně k tomuto žánru.

Vystudovala univerzitu Wesleyan, kde získala dva tituly za anglickou literaturu a biologii. Seznámila se zde i se svým budoucím manželem Garym Hamiltonem, se kterým měla na konci 90. let dceru Trinity.

Její první fantasy román Nightseer vydaný roku 1992 se nesetkal s příliš velkým ohlasem. Zaujal jen o deset let mladšího studenta střední školy - Jonathona, který se později stal jejím manželem a Laurell v jejím spisovatelském umění podporoval. Aktuálně k její nejslavnější a stále vydávané sérii patří příběhy s Anitou Blakeovou, lovkyní všeho nadpřirozeného, nejčastěji upírů, která se zmiřuje mezi láskou k sexy upírovi Jeanu-Claudovi a povinností zabíjet. Série má aktuálně sedmáct dílů a osmnáctý se připravuje. Další populární sérií je Merry Gentry, tajemná a nadpřirozená postava, která odhaluje záhady, mezitím co dobývá svůj trůn, před kterým ji čekají jen překážky.

TEMNÉ TAJOMSTVÁ

- MICHAEL HJORTH & HANS ROSENFELDT

Na policajnú stanicu zavolá zúfalá matka šestnásťročného chlapca. Jej syn Roger zmizol. Polícia vyhlási pátranie a čoskoro sa skupine dobrovoľníkov naskytne hrozný pohľad. Roger Eriksson je mŕtvy a niekto mu vyrezal srdce. Vyšetrovatelia sa rozhodnú využiť služby psychológa Sebastiana Bergmana, ale nie všetci členovia tímu sú zo psychologickej prítomnosti nadšení. Sebastianovo drsné správanie prameniace z prázdnoty po strate rodiny hraničí so zastrášaním a rozvracia skupinu. Aj napriek nezhodám sa tímu vyšetrovateľov podarí zistiť, že všetky stopy vedú na jediné miesto – do súkromnej školy pre prominentné deti. Palmlovské gymnázium vyzerá na prvý pohľad ako ideálna vzdelávacia inštitúcia, no pod jeho povrchom driemu temné tajomstvá.

KLAMÁRI - E. LOCKHARTOVÁ

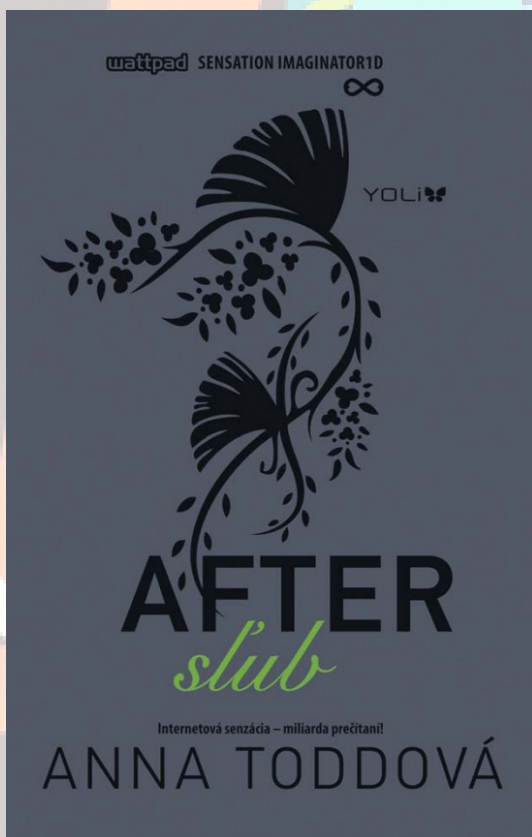
Významná rodina Sinclairovcov prichádza každé leto na svoj súkromný ostrov pri Massachusetts, aby tam trávila prázdniny. Rok čo rok sa tak stretávajú aj štyri spriaznené duše, sesternice Cadence a Mirren, bratranec Johnny a Gat. Rodina ich nazýva Klamári. Sú v rovnakom veku, a keď sa stretnú, robia len zlobu. Počas pätnásteho leta sa na ostrove stane nehoda. Cadence nájdu na pláži takmer bez života. Keď sa po čase preberie v nemocnici, na nič si nepamätá. Nikto z rodiny jej nechce prezradiť, čo sa vlastne stalo, a nasledujúci rok jej zakážu vrátiť sa na ostrov. Cadence píše Klamárom e-mail, posieľa pohľadnice, no ani od jedného nedostáva odpoveď. Čo im spravila, že na ňu zanevrelí? Na sedemnásteho leta sa dostáva na ostrov opäť a Klamári ju privítajú s úsmevom, akoby sa nič nestalo. No ani zďaleka to nie je pravda...

Štyria kamaráti, ktorých priateľstvo sa skončí katastrofou

e. lockhartová

klamári

AFTER: SLUB - ANNA TODDOVÁ

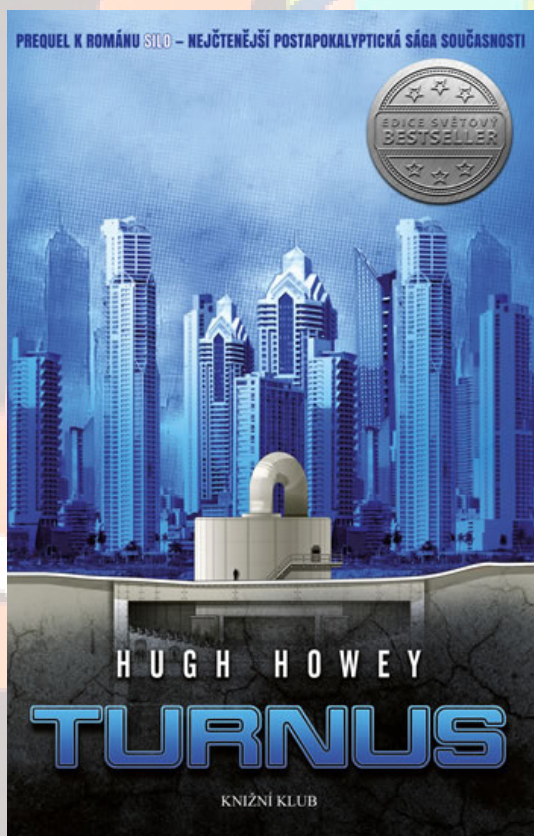
Tessa sa dozvedá krutú pravdu o začiatkoch jej vzťahu s Hardinom. Už neraz sa presvedčila, že chlapec, ktorého miluje, býva krutý, ale také poníženie nečakala ani v najhoršom sne. Musí sa zmieriť s tým, že Hardin navždy ostane...Hardinom. Že by sa v ňom až tak veľmi mylila? Kvôli Hardinovi odstavila na vedľajšiu koľaj všetko, na čom jej záležalo – školu, kamarátov, mamu, priateľa... ďalšie sklamanie by nezvládla. Mala by sa zachovať rozumne a vykašľať sa naňho, skôr než sa popáli ešte viac. No ľahko sa povie, ťažšie spraví, najmä pri pomyslení na vášnivé noci strávené v jeho náručí. Hardin sa pred ňou kaja, vie, že sa dopustil najhoršej chyby v živote. Dokáže sa však naozaj zmeniť? Tessu čaká jedno z najťažších rozhodnutí.

MĚDĚNÁ RUKAVICE

- HOLLY BLACK & CASSANDRA CLARE

V kráľovstve Gored po dlhých desaťročia žili ľudia a draci v krehkom mieri. Rovnováha však bola narušená a vo vzduchu cítiť hrozbu vojny. Draci po štyridsiatich rokoch vychádzajú z ústrania. Serafína - napoly človek, napoly drak – je jednou z mála, kto rozumie uvažovaniu drakov aj ľudí a kto by dokázal zabrániť vojne. Vydáva sa preto na cestu do susedných krajín, aby našla ďalších polodrakov. Verí, že ich spoločné úsilie dokáže privolať mocnú mágiu, vďaka ktorej bude možné útok nemilosrdných drakov odvrátiť. Dokáže Serafína vzdorovať všetkým nástrahám? Ubráni sa tajomnému polodrakovi, ktorý dokáže vstupovať do myslí ľudí a ovládať ich? Vzdá sa svojich jedinečných schopností a zachráni si život, alebo prijme výzvu osudu a postaví sa zoči-voči nebezpečnej budúcnosti?

TURNUS - HUGH HOWEY

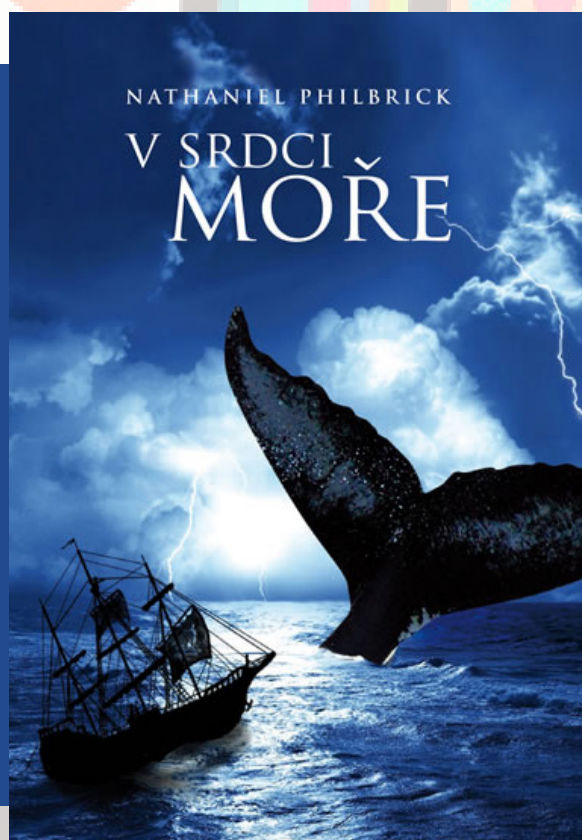
Co předcházelo životu v „Silech“, podzemních mnohapatrových objektech, jediných místech na zeměkouli, kde mohou lidé přežít? Postapokalyptický román Silo, který se stal celosvětovým bestsellerem, vyvolal ve čtenářích otázku, jak to vše začalo. A Turnus přináší odpověď.

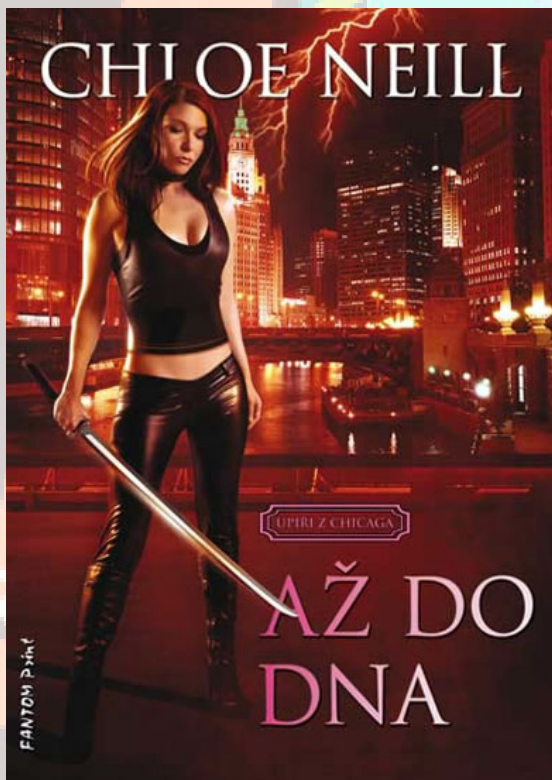
Mladý kongresman Donald Keene pracuje na tajném projektu – má to být jen mezní eventualita: do země zapuštěné obří obytné válce připomínající sila jsou přeci pouhou pojistkou pro případ nepředstavitelné katastrofy. Ta ale jistě není na obzoru. O tu nikdo nestojí. Tu by si nikdo nepřál.

O mnoho let později probudí v Silu 1 hibernovaného člověka. Oproti všem předpokladům si začíná rozpomínat na minulost – na příběh, který děsivě vypovídá o posedlosti mocí a neúnavném nasazení, s jakým jsou lidé ochotni zničit svět, jak jej známe. V Silu 18 se rodí nepokoje. A Silo 17 se odmlčelo...

V SRDCI MOŘE - NATHANIEL PHILBRICK

Moby Dick není pouhým výplodem spisovatelské fantazie. Hermana Melvilla inspirovala k napsání románu Bílá velryba skutečná událost: v roce 1821 do velrybářské lodi Essex narazil uprostřed Pacifiku obrovský vorvaň a potopil ji. Následoval příběh, který si lze jen těžko představit. Dvacet námořníků se z obav před lidojedy, na které by mohli narazit na tichomořských ostrovech, vydalo ve třech křehkých velrybářských člunech na pět a půl tisíce kilometrů dlouhou plavbu k jihoamerickému pobřeží. Po třech měsících útrap jich zůstalo naživu jen osm a nakonec museli jíst těla svých mrtvých druhů, aby přežili. Autor s dokumentární přesností a románovou poutavostí vypráví neuvěřitelný příběh o hranicích lidských možností, odvaze a víře, naději a osudových rozhodnutích, historicky zasazený do období rozmachu velrybářství a největší slávy velrybářského ostrova Nantucket.

AŽ DO DNA - CHLOE NEILL

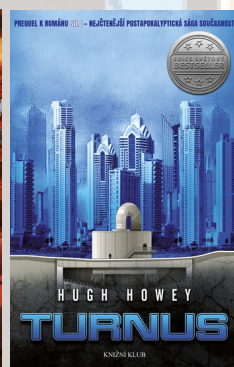
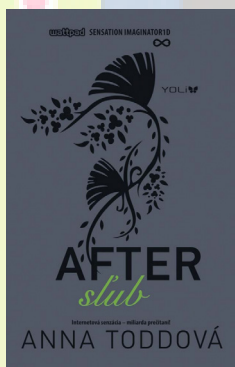
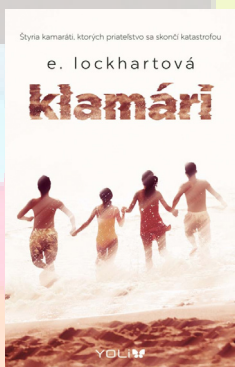
Nad Cadoganským Domem se stahují mračna a nedávno přeměněná upírka Merit netuší, zda se jedná o temnotu před svítáním, či o klid před bouří. Samotné město je zmítáno nepokoji kvůli paranormálním obyvatelům a stát vyhrožuje, že schválí zákon o povinné registraci nadpřirozených. Od chvíle, kdy upíři vystoupili na veřejnost, nebyla ještě nikdy situace tak vyhrocená. Kéž by se mohli na chvíli někam uklidit, aby lidé přestali panikařit. A co čert neche, voda v Michiganském jezeře náhle zčerná a teprve teď začne jít pořádně do tuhého. Nová starostka Chicaga vytrvale tvrdí, že má vše pevně v rukou, ale Merit ví, že samou podstatu přírody dokáže změnit jen kouzlo vzešlé z té nejtemnější magie. Bude se muset obrátit na staré i nové přátele, aby zjistila, kdo za tím stojí, a zastavila ho dřív, než bude pro lidi i upíry pozdě.

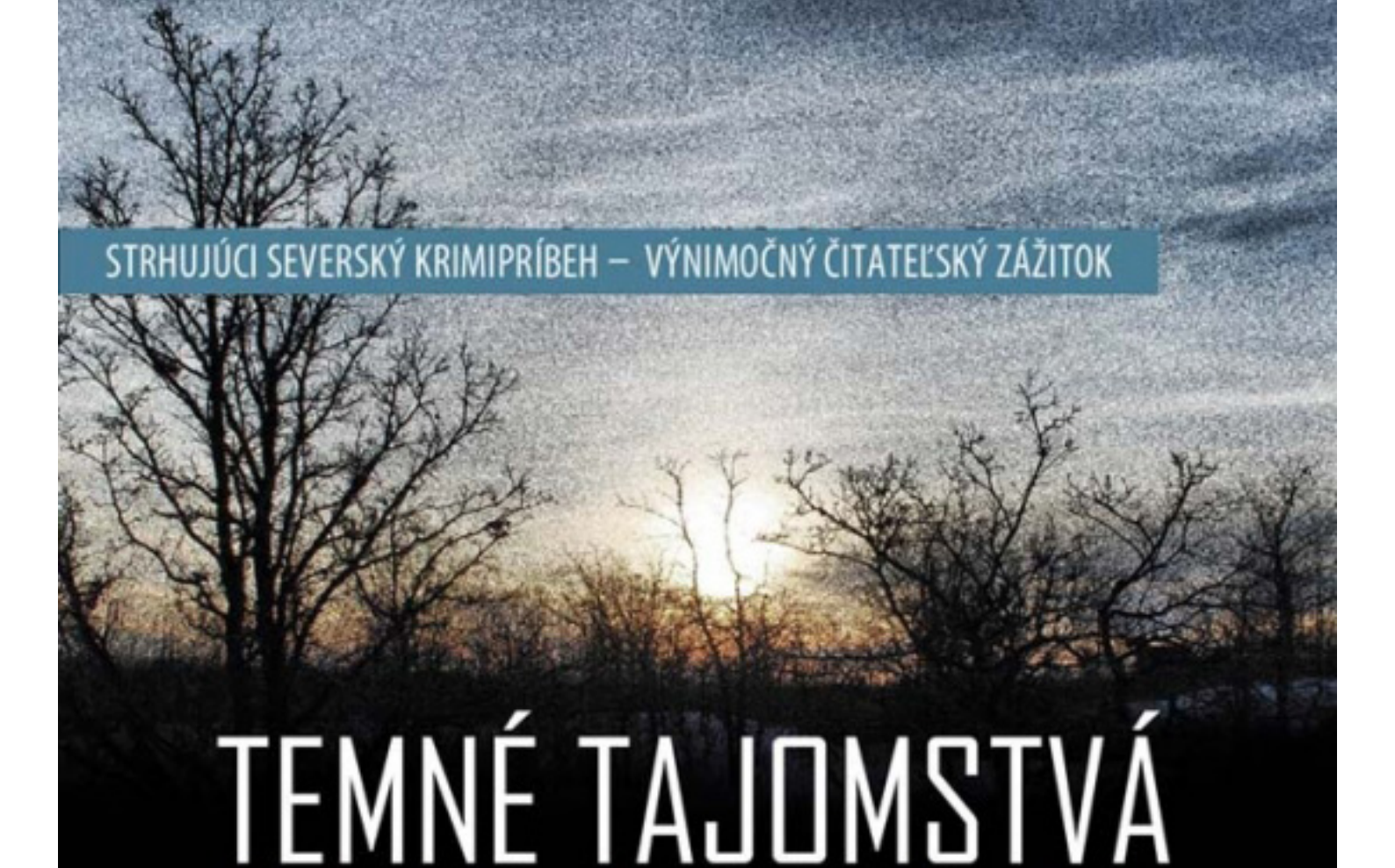
S KŮŽÍ NA TRH - LAURELL K. HAMILTON

Když lovkyně upírů Anita Blakeová obdrží v balíku lidskou hlavu a prastarý upír jí napíše krví na zeď pozvánku do Las Vegas, nezbyvá proslulé Popravčí nic jiného než narychlo opustit všechny své zvířecí a nemrtvé miláčky a vydat se na pomoc policistům do Města hříchu. Hon na nemrtvého sériového vraha začíná. Žáda Anitě naštěstí kryje zabiják Edward ukrývající se za odznakem federálního šerifa, ovšem ani s jeho pomocí není snadné upírovo denní útočiště vypátrat. Klacky pod nohy jí hází samotní policisté, pohoršení její nechvalnou pověstí. Vedle předsudků svých kolegů se Anita musí vypořádat také s úklady královny místního klanu bílých tygrů. Vítejte v Městě hříchu, v jámě tygrů.

REKAPITULÁCIA

STRHUJÚCI SEVERSKÝ KRIMIPŘÍBEH – VÝNIMOČNÝ ČITATEĽSKÝ ZÁŽITOK

TEMNÉ TAJOMSTVÁ

UKÁŽKA Z KNIHY

IKAR

PRVÁKAPITOLA

STRHLIJÚCI SEVERSKÝ KRIMIPRÍBEH – VÝNIMOČNÝ ČITATELSKÝ ZÁŽITOK

Nie je vrah.

Opakoval si tie slová, zatiaľ čo dolu svahom vliekol mŕtve telo chlapca: Nie som vrah.

Vrahovia sú zločinci. Vrahovia sú zlí. Ich dušu pohltila temnota a oni sa z rôznych dôvodov čiernote poddali, privítali ju a otočili sa svetlu chrbtom. On nie je zlý.

Naopak.

Nepodal nedávno jasný dôkaz, že presný opak je pravda? Neodsunul vlastné city takmer bezvýhradne bokom v záujme iných? Nastaviť druhé líce – práve to urobil. Či nie je jeho prítomnosť na tomto mieste, v tomto močarisku na konci sveta s mŕtvym chlapcom ďalší dôkaz, že chcel urobiť správnu vec? Že ju musel urobiť? Že sa už nikomu neotočí chrbtom? Muž zastal a zhlboka si vydýchol. Chlapec síce nemal až toľko rokov, ale bol ťažký. Svalnatý. Veľa času trávil v telocvični. Ostával však už iba kúsok cesty. Muž chytil chlapca za nohavice, pôvodne boli biele, no v tme vyzerali takmer čierne. Chlapec silno krvácal.

Áno, zabiť ho bolo nesprávne. Piate prikázanie: Nezabiješ. Existujú však výnimky. Biblia na mnohých miestach v skutočnosti zabitie ospravedlňuje. Nesprávne môže byť správne. Nič nie je nespochybniteľne dané.

A čo ak dôvod zabitia nie je sebecký? Čo ak strata jedného ľudského života znamená záchranu iných? Dá im šancu. Dá im život. V takom prípade sa zabitie určite nemôže považovať za zlé. Ak pohnútky boli ušlachtilé.

Muž sa zastavil pri tmavej vode jazierka. Inokedy bolo hlboké asi meter, lenže po nedávnom daždi zem nasiakla vodou, takže pripomínalo malé jazero uprostred zarastených močarísk.

Muž sa nahol dopredu a chytil chlapca za rukávy trička. S výraznými ťažkosťami sa mu podarilo dostať telo do polostoja. Na okamih sa zahľadel chlapcovi priamo do očí. Aká bola jeho posledná myšlienka? Mal na ňu vôbec čas? Uvedomil si, že čoskoro zomrie? Zamyslel sa prečo? Spomenul si na veci, ktoré počas krátkeho života nemal čas urobiť, alebo na tie, ktoré stihol vykonať?

Bolo to jedno.

Prečo sa takto mučil – viac než bolo nevyhnutné?

Nemal na výber.

Nemohol ich zradiť.

Druhý raz už nie.

A predsa zaváhal. Nie, nepochopili by to. Neodpustili by mu. Nenastavili by druhé líce, ako to urobil on.

Potisol telo a to s hlasným šplechnutím dopadlo na hladinu. Muž sa vyľakal, na tento zvuk v temnom tichu nebol pripravený.

Chlapcovo telo sa ponorilo pod hladinu a zmizlo.

Muž, ktorý nebol vrah, sa pobral naspäť k autu zaparkovanému na úzkej lesnej cestičke a potom zamieril domov.

„Västeråska polícia, pri telefóne Klara Lidmanová.“

„Chcem nahlásiť, že sa mi stratil syn.“

Žena takmer akoby sa ospravedlňovala, akoby si nebola celkom istá, či zavolala na správne číslo, alebo akoby ani nečakala, že jej budú veriť.

Rozhovor sa síce nahrával, ale Klara Lidmanová sa aj tak načiahla po notes.

„Môžete mi, prosím, povedať svoje meno?“

„Erikssonová, Lena Erikssonová. Môj syn sa volá Roger. Roger Eriksson.“

„A koľko má váš syn rokov?“

„Šestnásť. Nevidela som ho od včerajšieho popoludnia.“

Klara si zaznamenala vek a uvedomila si, že to bude musieť ohlásiť, aby sa konalo okamžite. Samozrejme, ak sa naozaj stratil.

„Odkedy presne?“

„Zdrhol o piatej.“

Dvadsaťdva hodín. Pri hľadaní nezvestného je to veľmi dôležitých dvadsaťdva hodín.

„Viete, kam šiel?“

„Áno, za Lisou.“

„Kto je Lisa?“

„Jeho frajerka. Dnes som jej telefonovala, povedala mi, že od nej odišiel včera v noci zhruba o desiatej.“

Klara preškrtila „dvadsaťdva“ a napísala „sedemnášť“.

„Kam sa vybral potom?“

„To nevie. Myslela si, že ide domov. Lenže domov neprišiel. Celú noc sa neukázal. A skoro už je za nami ďalší deň.“

A ozvala si sa až teraz, pomyslela si Klara. Zdalo sa jej, že žena na druhom konci linky neznie ktovieako rozrušene. Skôr pokorne. Rezignovane.

„Ako sa Lisa volá priezviskom?“

„Hanssonová.“

Klara si zaznamenala meno.

„Má Roger mobilný telefón? Pokúšali ste sa mu dovolať?“

„Áno, ale nezdvíha.“

„A nemáte predstavu, kam mohol ísť? Nezostal na noc s kamarátmi alebo niečo podobné?“

„Nie, bol by mi zatelefonoval.“

Lena Erikssonová sa na chvíľu odmlčala. Klara si myslela, že ju zradil hlas, no keď začula, ako sa nadychuje, uvedomila si, že žena si poriadne potiahla z cigarety. Vzápätí začula, ako vyfukuje dym.

„Jednoducho zmizol.“

DRUHÁ KAPITOLA

Ten sen sa mu vracal každú noc.

Nedal mu pokoja.

Vždy ten istý sen, a spôsobil mu rovnaký strach. Dráždil ho. Privádzal ho do šialenstva. Sebastian Bergman nebol malý chlapec. Vedel lepšie než hocikto iný, čo znamenajú sny. Lepšie než ktokoľvek iný by mal byť schopný povzniesť sa nad tieto dozvuky minulých horúčok. Lenže nech bol akokoľvek pripravený, akokoľvek si uvedomoval skutočný význam toho sna, stále ho pohlcaval. Akoby uviazol medzi významom sna, ktorý poznal, a skutočným svetom a nevedel sa medzi nimi pohybovať.

4.43 nadránom.

Vonku sa začalo rozvidnievať. Sebastian mal sucho v ústach. Nekričal náhodou? Asi nie, v opačnom prípade by sa žena po jeho boku zrejme bola zobudila. Ticho dýchala, cez dlhé vlasy jej presvital prsník. Sebastian bezmyšlienkovito zapukal dlhými prstami – vždy, keď sa mu prisnil tento sen, budil sa so stuhnutou pravou rukou. Pokúsil sa spomenúť si na meno ženy vedľa seba.

Katarina? Karin?

Určite to v priebehu večera spomenula.

Kristina? Karolín?

Niežeby na tom ktovieako záležalo, nemal v úmysle sa s ňou ešte niekedy stretnúť, ale hrabanie sa vo vlastnej pamäti mu pomáhalo odohnať posledné zvyšky sna, ktorý akoby sa zubami-nechtami držal jeho zmyslov.

Ten sen ho prenasledoval vyše päť rokov. Ten istý sen, tie isté obrazy každú noc. Celé jeho podvedomie bolo ako na ihlách a zaoberalo sa tým, s čím si cez deň nedokázal poradiť.

Ako sa vyrovnáť s vinou.

Sebastian pomaly vstal z postele, a keď si bral oblečenie zo stoličky, kam ho odložil pred niekoľkými hodinami, potlačil zívnutie. Pri obliekaní sa bez záujmu obzeral po izbe: posteľ, dve biele vstavané skrine, jedna so zrkadlom na dverách, jednoduchý biely nočný stolík z Ikey, na ňom budík a časopis, stolček s fotografiou dieťaťa, o ktoré sa starala každý druhý týždeň, a ešte zopár drobností. Nič nehovoriace odťažky na stenách, o ktorých by realitný agent bezpochyby povedal, že majú farbu kapučína, ale v skutočnosti boli špinavo béžové. Spálňa bola presne taká istá ako sex, ktorý v nej absolvoval: bez nápadu a zľahka nudný, ale účel splnil. Ako obyčajne. Bohužiaľ, uspokojenie netrvalo dlho.

Sebastian zavrel oči. Toto bola vždy tá najboľavejšia chvíľa. Prechod do reality. Emocionálna vývrтка. Dobré to poznal. Sústredil sa na ženu v posteli, najmä na jej viditeľnú bradavku. *Ako sa to volá?*

Vedel, že sa jej predstavil, keď kúpil drinky. Tak to robieval vždy. Nie, keď sa opýtal, či je miesto vedľa nej voľné, ani keď sa spýtal, či jej môže niečo objednať a čo by to malo byť. Až keď pred ňu položil pohár.

„Mimochodom, ja som Sebastian.“

Čo odvetila? Niečo, čo sa začínalo na K, tým si bol viac-menej istý. Zapol si opasok. Pracka ticho, kovovo cvakla. „Odchádzaš?“ spýtala sa ospalivým hlasom a pohľadom hľadala hodiny.

„Áno.“

„Myslela som si, že sa spolu naraňajkujeme. Koľko je hodín?“

„Bude päť.“

Žena sa oprela o lakeť. Koľko mohla mať rokov? Štyridsať? Odhrnula si z nosa prameň vlasov. Ospalivosť ustupovala a vo vedomí sa jej usídľovala informácia, že ráno, ktoré si predstavovala, sa neuskutoční. Nebudú spolu raňajkovať a pritom čítať noviny a klebetiť, nepôjdu spolu na nedeľnú prechádzku. Nech jej narozprával čokoľvek, nechcel ju lepšie spoznať a určite jej nezavolá.

To jej bolo jasné. Takže sa len rozlúčil.

„Tak sa maj.“

Sebastian sa ju ani nepokúšal osloviť menom. Nebol si už istý ani len tým, či sa začínalo na K.

Tichá ulica sa kúpala v prvých ranných lúčoch. Predmestie spalo a každý zvuk akoby bol stlmený, ani čo by niekto nechcel prebudiť ostatných. Ešte aj premávka na Nynäsvägane obďaleč ako keby pokorne ubrala z hlasitosti. Sebastian zastal pred značkou na križovatke: Varpavägen. Kdesi v Gubbängene. Domov to mal poriadne ďaleko. Premáva metro takto skoro ráno? V noci šli k nej taxíkom. Cestou sa zastavili vo večierke kúpiť chlieb na ranné toasty, spomenula si totiž, že sa jej minul. Zostane predsa na raňajky, no nie? Kúpili chlieb a džús, on a... Doriti, aké to bolo otravné. Ako sa, dopekla, volala? Sebastian sa vybral po opustenej ulici.

Nech sa volala akokoľvek, ublížil jej.

O štrnásť hodín bude na ceste do Västeråsu, aby pokračoval v tom istom. Hoci nie celkom: už nemohol ublížovať tej žene vo Västeråse.

Začalo pršať.

Aké hnusné ráno.

V Gubbängene.

Tips and Tricks

Click here.

POEZIE TĚŽCE A DLOUZE

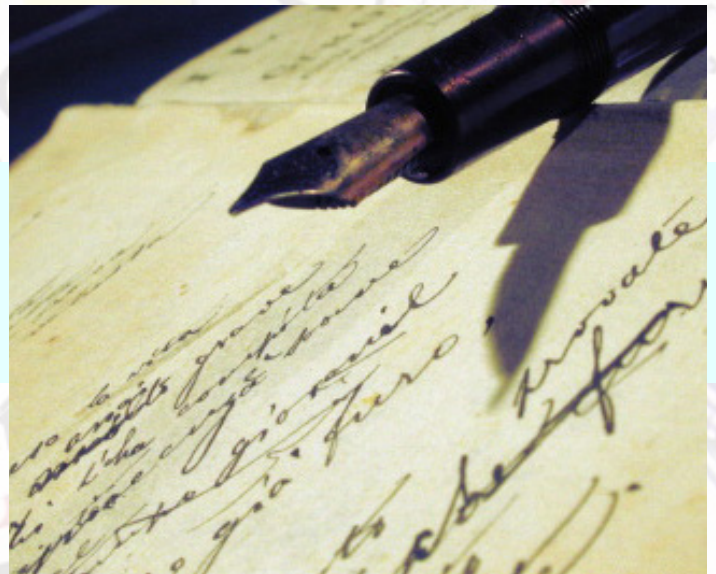
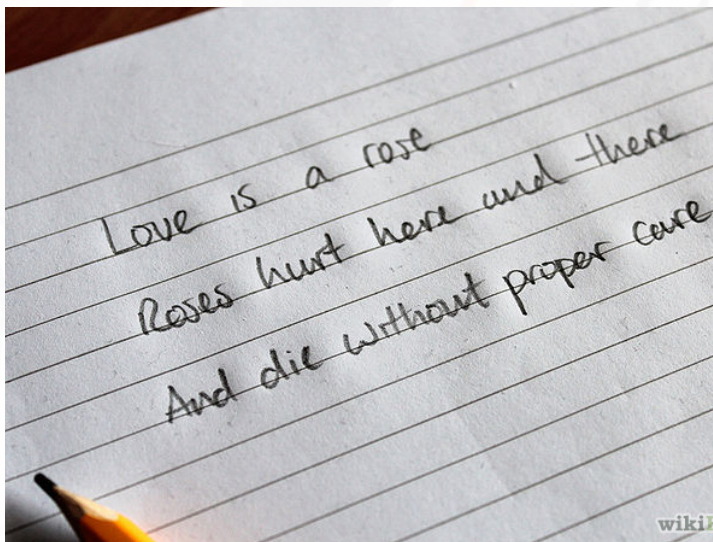
Část 2. – Inspirace

Než se dostanu k části o inspiraci (ano, to dnes budeme probírat, milé děti), ráda bych se vrátila ke komentářům pod minulým číslem a všeobecně k pohledu na poezii. POEZII NEROZUMÍ/NEMÁM NA TO NERVY, PROTO JI NEPÍŠU.

Kecy, prdy, beďary. Ne fakt. To je stejná volovina, jako kdybyste řekli, že lidem nerozumíte a přetrhali jakékoliv lidské kontakty. Nebo přestali koukat na televizi jenom proto, že nerozumíte tomu, jak funguje. Pokud nejste cvok (a proti cvokům nic nemám, sama mám diagnózu na psychiatrii tak otřesnou, že ji neumím ani přečíst), tak na to většinou pěkně dlabete.

Lidi, žijete v naivní představě, že poezie je něco těžkého. Jak přečíst, pochopit tak i napsat. Všechno je složité, až když z toho uděláte složitost. Prostě si vezměte básničku a nechtě promluvit svoje podvědomí. (To zní strašně... freudovsky. Problém je, že chci spíš narazit na Junga.) Hlavně to kolektivní.

Někde v ty vaší mozkovně máte zdravý selský rozum. A někde pod tím se skrývá ještě cit pro archetypy. A jsme doma! Všichni víme, co v lidové tvorbě jablko znamená panenství (koulelo se, koulelo červené jablíčko je v podstatě předchůdce bravíčka a jeho sexuologické poradny). Proč stejnou metodu nepoužít i v moderní poezii. Nebo v jakékoliv poezii.

Věřte si. Kolektivní podvědomí a určitý cit pro archetypy a naše části duše opačného pohlaví jsou celkem pěknou cestou k poměrně lehkému rozboru. Věřte mi, nikdo kromě dadaistů nepřišel s ničím extra novým (Viva la Prasonáta). Básníkům nejde o nic jiného, než o to, aby poškádlili vaše smysly a morálku.

Doufám, že jsme si to trochu ujasnili. Nedělejte z muňky vorvaně.

Dnes se chci věnovat něčemu, čemu se ve slušné literární obci říká Černé ryby okolností (není to oficiální název). Autor tohoto „výroku“ je Jiří Orten (Kutnohorský básník, kdo nezná, ten se stydí a maže do knihovny si něco přečíst).

Tento poetický název vlastně označuje většinou pouhé slovo, nebo slovní spojení, které nás inspiruje a vlastně nakonec v dané věci pak ani není. Zní to dost divně, co? Proč se psát s celou básní kvůli nějakému slovu, které tam ani není? Vždyť se s tím psaním přece začalo právě kvůli tomu slovu, ne? Tyto hluboké otázky nejsou úplně od věci. Věřte mi, logiku teď pošlete na procházku, jinak to pochopení bude trvat dlouho. Prostě v tom není logika.

Minule jsem psala, že inspirovat nás může cokoliv. Můžeme psát za jakýmkoliv účelem. Ale černé ryby okolností se v našem okolí vyskytují na denní bázi. Jsou to spouštěče uměleckého procesu. (Což jsou asi tak tisíckrát lepší spouštěče než ty, kvůli kterým mívám

panické ataky, věřte mi.) Černá ryba je slovo, které vám vpluje pod kůži a dostane se až do krevního řečiště. Zanechává po sobě stopu, pocit. Nemůžete se ho zbavit. Pevně vám zakousnou do mysli. A co vy s tím, že jo? No, co by... psát.

Jenže teď kolikrát přichází problém. Na papíře se objevuje skoro všechno, jen ne to slovo, které do vás dopuje tu touhu po psaní. Většina lidí právě v tento okamžik začíná panikařit. Přichází další otázky. Něco ve smyslu, co sakra dělám blbě?

Klid, to je jen ryba. Je to asi jako, když vás ke psaní inspiruje písnička, text, krajina, člověk, cokoli. I těm

můžete přezdívat černé ryby okolností. Možná ten největší problém s inspirací je ten, že s ní člověk neumí pracovat.

Myslím to vážně. Jedna věc je inspirace, druhá proces psaní a třetí je spojení těch dvou dohromady. Kdo si myslí, že je to blbost, tak bacha. Ne všichni mají pro psaní cit. Ne všichni berou inspiraci jen jako hnací koleso, ale ne něco, co není součástí textu. Ne, že byste musela inspiraci nutně oddělovat od textu, ale nepanikařte, pokud výchozí text nebude nakonec mít vůbec nic společného s vaší inspirací. Vlastně to může být úplně diametrálně odlišné. Metafyzika!

Jako příklad naprosto narcisticky uvedu sebe. Mojí černou rybou okolností je baroko. Teda, většinou. Taky mám oblíbené slovní spojení z fyziky jako „nekonečná jáma“. Ať už slovo samotné, nebo hudba, doba, umění a bůh ví, co ještě. Bůh. A přesto dokážu napsat poezii o lesbickém sexu v antickém chrámě. Vidíte? Naprostá diametrální odlišnost. Ale taková je prostě inspirace.

Můžete si teď myslet, že je to sebevětší blbost. Ale nakonec zase menší cvičení. Nechte se inspirovat. Čímkoliv. A piště. A proboha, nestresujte se, pokud ta vaše černá ryba nebude plavat v akváriu s ostatními. Co třeba slovo... ošklivost.

Šup, šup, dejte se do toho. A v příštím díle? Básnický jazyk aneb Základ je slovo.

Nerissa

Víla

Už pri vyslovení slova víla väčšine z nás zide na um rozkošné malé stvorenie s krídlami, pripomínajúce svojou veľkosťou skôr motýľa, ktoré sa nejakým spôsobom spája s prírodou a niekedy aj s vylomeninami. Avšak toto stvorenie pochádza zo slovanskej mytológie a predstavuje magickú bytosť v podobe krásnej mladej dievčiny, ktorá obyčajne žije v lesoch alebo niekde pri vode.

U našich východných susedov sa udomácnilo skôr označenie Rusalky. Avšak víly ako stvorenie nejestvovali len v slovanskej mytológii, tieto stvorenia boli súčasťou mýtov viacerých panteónov v celej Európe.

V germánskej mytológii sa stretáme s označením nixy, v keltskej

sú to sidhe, v grécke a rímskej sú to zase nymfy. Vplyvom francúzštiny sa neskôr začalo používať slovo fae, z čoho bol neskôr odvodený anglický názov fairy.

Najviac rozšírené legendy sú však v slovanskej a keltskej mytológii. Je ťažké určiť, kde presne sa objavili prvé zmienky o týchto bytostiach a takisto ako vyzerali, alebo akú predstavu o nich mali ľudia. Vieme len, že v súčasnosti sú víly považované za odlišné bytosti ako fae alebo sidhe a pritom je dosť možné, že staré legendy rozprávajúce o nich mali spoločný pôvod.

Kvôli nejasnému pôvodu sa stretáme hneď s niekoľkými opismi schopností a výzoru týchto bytostí. Je veľmi ťažké určiť, ktorá predstava

je správna a ktorá nie, preto je najvýhodnejšie všetky ich postupne odlišiť a dať im rozdielne mená.

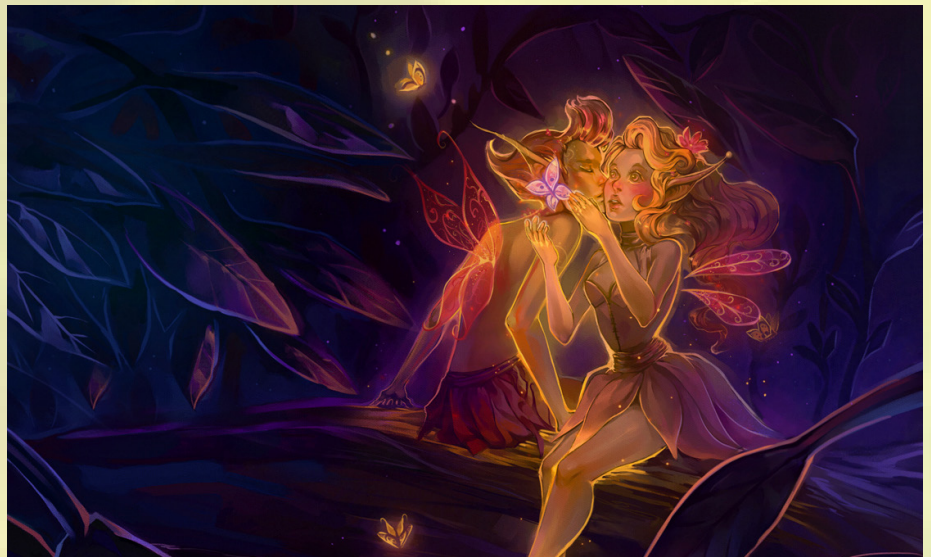
V slovanskej mytológii sú víly stotožňované s predstavou duše dievčaťa, ktoré zomrelo po zasnúbení a teraz nemá pokoj a po nociach sa túla po krajine. S touto predstavou sa stretáme najmä na území Slovenska či Česka, ale napríklad v Poľsku a Srbsku sú víly hrdé dievčatá, ktoré boli pre ľahkomyselný život odsúdené k nepokoju a ľuďom buď škodia, alebo pomáhajú podľa toho, ako sa k nim títo ľudia správali za života. Príbehy sa aspoň sčasti stretávajú v istej predstave výzoru.

Podľa starých mýtov mali byť víly biele, ľahučké a večne mladé. Ich

magická sila sa skrývala vo vlasoch, ktoré po rozpustení mali siahäť až po zem. Po strate čo i len jediného vlasu hynú strašnou smrťou. Majú takisto krásne oči a zvodný hlas, ktorým mužov lákajú na zlé chodníky a neraz to končí ich smrťou. Dokonca sa tradujú aj príbehy o manželstvách medzi vílami a smrteľníkmi.

V germánskej mytológii by sa dali víly stotožniť s bytosťami nazývanými nixy alebo nixie, ktoré žili vo vode. Veľmi sa podobali na morské panny alebo grécke sirény. Možno by sa dali prirovnať aj ku keltskej meluzíne. Mohli byť vo forme človeka, ryby alebo hada a všetky príbehy sa zhodujú v tom, že do vody lákali svojím hlasom nič netušiacich mužov, aby ich tu utopili. V Škandinávii napríklad boli tieto bytosti opisované ako mužskí duchovia, ktorí hrávali na flaute.

Samostatnou skupinou sú potom ešte írské sidhe, ktoré boli známe z pôvodných legiend a príbehov ako aos sí alebo dokonca aes sídhe. Údajne žijú niekde v podzemí v zemi víl alebo v neviditeľnom svete, ktorý existuje niekde v inej rovine ako ten náš. Bývajú ozna-

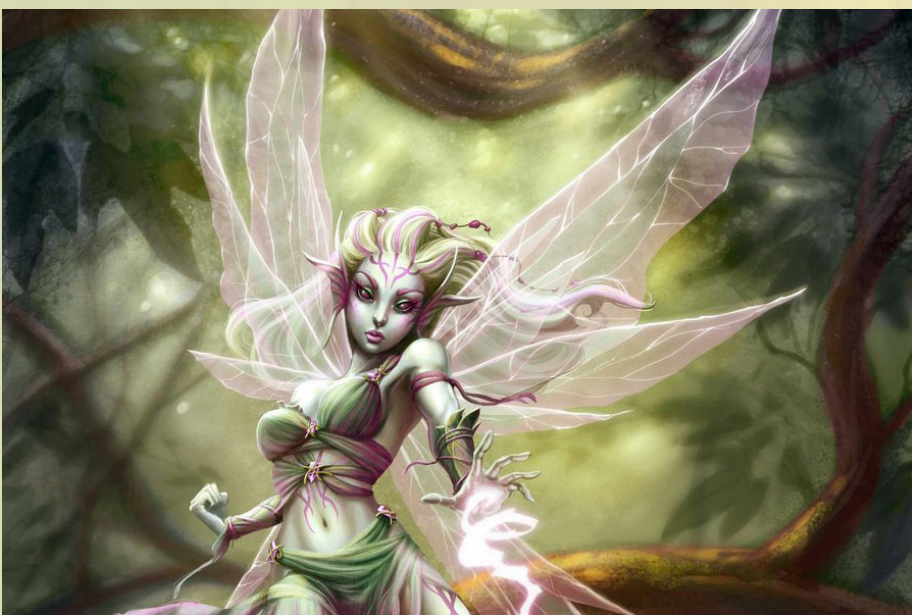
čované za predkov, ochrancov prírody alebo dokonca za bohov a bohyne. Vo všeobecnosti sú opisované ako neuveriteľne krásne bytosti, hoci môžu byť tiež hrozné a škaredé.

Nakoniec sa ešte môžeme stretnúť s bytosťami známymi ako pixie (v doslovnom preklade z angličtiny sú to škriatkovia, hoci označenie nie je presné). Z pôvodných príbehov sú to bytosti, ktoré sú nejakým spôsobom spojené so sidhe, istým spôsobom sú to príbuzní. Tieto bytosti sú detské, detinské a radi robia neplechu a pokúšajú ľudí. Zvláštnosťou však je, že hoci víly a pixie majú veľa spoločného, je

všeobecne rozšírený názor, že víly a pixie (škriatkovia) sú nepriatelia. Nymfy majú s vílami spoločnú krásu, nadanie pre tanec a spev a záľubu v pokúšaní ľudí. Väčšinou však tancovali či spievali hlavne pre satyrov a svet ľudí ich nezaujímal. Delili sa na niekoľko podskupín a každá táto časť ich populácia mala ešte vlastnú charakteristiku.

Zo všeobecných charakteristík sa dá neskôr vydedukovať, že víly ako také sú citlivé na železo, niektoré bylinky a často si pre seba zaberajú územie, ktoré potom chránia aj za cenu vlastného života. Takisto sa spájajú s príbehmi o unesených ľudských deťoch, ktoré v kolíske nahradili drevenou bábikou.

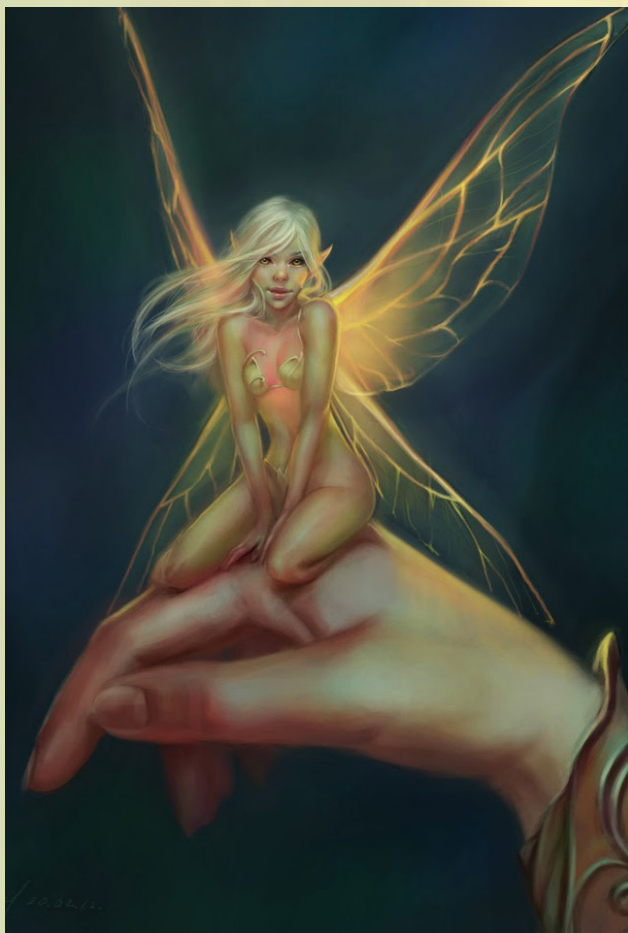
Vo všeobecnosti by sa dalo povedať, že víly sú opisované ako bytosti s ľudskou podobou, ktoré majú magické schopnosti. Ak sa aj vyskytli nejaké vzrastom malé víly, ich vzhľad bol považovaný skôr za výsledok nejakej magickej premeny než stáleho výzoru. Mohli mať veľkosť od malíčka na ruke až po normálne ľudské dieťa. Zvláštne je, že v súčasnosti sú víly v podvedomí zafixované ako malé bytosti s motýľmi krídlami.

Táto predstava sa, pravdepodobne, objavila kvôli tomu, že víly boli označované za nadpozemsky krásne a často stotožňované s anjeli. A anjeli majú krídla. Táto predstava sa s vílami začala spájať vo viktoriánskom období, hoci takáto ich charakteristika sa v pôvodných príbehoch skutočne nenachádza. Takže vplyvom týchto predstáv sú víly považované za veľmi malé bytosti s krídlami (buď s motýlmi alebo proste hmyzími). Avšak vždy sa zhodujú v tom, že sú tieto bytosti magicky nadané.

VÍLY V LITERATÚRE A KINEMATOGRAFII

V spojení s literatúrou nie sú víly také obľúbené ako iné bytosti, väčšinou sa spomínajú ako malí pomocníčkovia, ktorí radšej ako čokoľvek iné robia naprieky ľuďom a kradnú im menšie predmety

ako kľúče a následne ich skrývajú. Očividne ich, podľa týchto opisov, baví trápenie ľudí.

Víly majú dosť veľké slovo v jednej hre z pera Williama Shakespearea, konkrétne v hre Sen noci svätéhojanskej. Tu sú víly obyvateľmi kráľovského dvora Oberóna a Titánie. Táto fantázia, ktorej dal život jeden z najvýznamnejších anglických dramatikov, bola taká mocná, že sa dokonca dostala do pôvodných legend a niekoľko ľudí zbehlých v mytologických záležitostiach tvrdilo, že má táto jeho hra pôvod v starých legendách. Najzapamätateľnejšia postava z tejto hry sa neskôr stala postava Pucka, zákerného „škriatka“, ktorý sa neskôr objavil v niekoľkých knihách a objavuje sa v nich doteraz.

Takisto tieto bytosti nájdeme v starých legendách o kráľovi Artušovi, ktorého navštívila kráľovná

víl a s týmito bytosťami bola spojená aj Morgana le Fay (spojenie je možné odvodiť aj s priezviska tejto známej postavy).

Takisto nájdeme napojenie na fantastickú literatúru, na mnohé známe série, ktoré sa však nepreložili ani v Česku či na Slovensku, čo je škoda. Avšak náznaky prítomnosti týchto bytostí by sa dali nájsť v rozprávkach Bratov Grimmovcov, ktorí si však neskôr povedali, že víly nie sú nemecké, a tak ich nahradili múdrymi ženami.

Skôr ako v literatúre sa s vílami stretne skôr vo filme. Pri spomenutí bytosti víla nám sa nám v myšli objaví predstava maličky víly v zelených šatočkách, ktorá rada robila neplechu. Tinker Bell (Zvonilka alebo Cililing) bola taká nezabudnuteľná z jedenej z verzii filmov o Petrovi Panovi, že nakoniec dostala vlastný priestor. Štúdio Disney vytvorilo niekoľko animovaných filmov o vílach, kde sa stretne s ich malým vzrastom, krídelkami, šikovnosťou, ale aj magickými schopnosťami.

V súčasnosti sa teda s vílami stretne skôr v rozprávkach pre deti než kdekoľvek inde.

CHCETE SA K NÁM PRIDAŤ?

Máte nápad na článok, alebo chcete prispieť novou rubrikou? Radi recenzujete knihy a hľadáte priestor? Alebo len chcete zviditeľniť svoju tvorbu alebo niekomu ponúknuť pomoc?

Ak máte záujem pošlite nám svoje príspevky do časopisu na náš mail:

redakcia.ourmagazine@gmail.com

a podieľajte sa s nami na jeho výrobe.

Tím Our Magazine

už aj na
facebooku
Our Magazine

